

Леся Українка

Лісова пісня

СХІДНОЄВРОПЕЙСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІМЕНІ ЛЕСІ УКРАЇНКИ
НАУКОВО-ДОСЛІДНИЙ ІНСТИТУТ ЛЕСІ УКРАЇНКИ

ЛЕСЯ УКРАЇНКА

ЛІСОВА ПІСНЯ

Драма-феєрія в 3-х діях

Луцьк
Східноєвропейський національний університет імені Лесі Українки
2017

УДК 821.161.2-2
ББК 84(4УКР)5-6
У-45

У-45 Українка Леся. Лісова пісня: драма-феєрія в 3-х діях / упорядкув. С. Романова, Т. Данилюк-Терещук; пер. з нім. Е. Бермана; ілюстр. І. Рублюк. Текст укр., нім. Луцьк: Східноєвроп. нац. ун-т ім. Лесі Українки, 2017. 284 с. : 13 іл.

ISBN 978-966-600-693-9

У виданні вміщено оригінальний текст і переклад німецькою мовою одного з найвизначніших творів Лесі Українки. Дивовижна історія кохання Мавки та Лукаша, оспівана українською письменницею, належить до вічних сюжетів світової літератури, а ідейно-тематична актуальність і мистецька самобутність п'єси вражають уяву кожного, хто вміє цінувати красу високого поетичного слова.

Для загалу читачів.

Літературний редактор, коректор *В. Гребенюк*
Технічний та художній редактор *А. Косенко*

За основу видання взято варіант “Лісової пісні”, уміщений в: Українка Леся. Збір. творів: у 12 т. К.: Наук. думка, 1976. Т. 5. С. 201–298.

Текст звірено й уточнено за виданням: Українка Леся. Лісова пісня: драма-феєрія у 3-х діях. З портретом автора і додатками. К.: Друкарня В. П. Бондаренка та П. Ф. Гніздовського, 1914. – 139 с.

Видання здійснено за фінансової підтримки Луцької міської ради

УДК 821.161.2-2
ББК 84(4УКР)5-6

ISBN 978-966-600-693-9

- © С. Романов, Т. Данилюк-Терещук (слово упорядників, упорядкування), 2017
- © І. Рублюк (ілюстрації), 2017
- © А. Косенко (обкладинка), 2017
- © Східноєвропейський національний університет імені Лесі Українки, 2017

Підписано до друку 18.08.2017 р. Формат 60×84 1/16. Папір крейдований. Гарнітура Times New Roman. Друк офсетний. Умовн. друк. арк. 16,57. Наклад 1000 пр. Виготовлено ТЗОВ “ВФ «Афіша””, м. Львів, тел./факс: (032) 297-14-27.

СЛОВО УПОРЯДНИКІВ

Майже усе літо 1911 року Леся Українка прожила в грузинському містечку Кутаїсі, куди на початку червня повернулася зі свого другого “єгипетського вояжу”. Шлях із чужини на чужину пролягав Батьківщиною і письменниця за неповні три тижні встигла побувати у Києві та двічі в Одесі. На жаль, африканське сонце виявилось не таким цілющим, як минулого курортного сезону, а тому, за порадою лікарів, довелося їхати “користати з сонця кавказького”, під липневим промінням якого і з’явилася геніальна “Лісова пісня”.

Свою попередню драматичну поему “Бояриня” Леся Українка написала більше року тому в Єгипті – праця, як відомо, забрала усього три весняні дні. Робота над другою й останньою віршованою драмою “на українські теми”, за словами авторки, тривала децю довше – майже півтора тижні. Однак “Лісова пісня” – один із тих творів світової літератури, письменницький шлях до якого пролягає через усе життя.

Початок роботи над драмою, а це середина липня, зафіксовано невеликою реплікою у листі Лесі Українки до Олени Пчілки: “Взялась я до нової уліти – фантастичної на сей раз – voilà! [(франц.) – от!]”. Улітами, тобто равликами, у родині Косачів жартома називали довго не завершувані художні твори. Про появу ж цього твору авторка сповістила несподівано швидко, уперше згадавши про нього в листі до сестри Ольги від 11 серпня: «Оце недавно “найшов стіх” писати, то я децю з давнішнього підкінчила, а крім того, написала драму-поему в 3-х діях днів за 10, з якимсь таким імпетом! [піднесенням], що не могла вночі спати, а вдень їсти». Ті давніші речі – то розпочата ще 1901 року ліро-епічна поема “Віла-посестра” та велика поезія “Королівна”. Паралельно письменниця редагувала й доповнювала укладений ще в 1890–1891 рр. у Колодяжному підручник “Стародавня історія східних народів”, який разом із сестрою Ольгою Косач-Кривинюк готувала до друку.

Але все це була того різновиду праця, що не потребувала надмірних зусиль. А от утілення нового, масштабного задуму вимагало якнайбільшого зосередження духовно-інтелектуальної енергії, “викиди” якої відбувалися зазвичай цілком довільно й навіть несподівано. «Та ще, як навмисне, – ділилася Леся Українка з матір’ю, – ледве заберуся до якоїсь спокійнішої роботи, так і “накотить” на мене яка-небудь непереможна деспотична мрія, мучить по ночах, просто п’є кров мою, далебі! Я часом аж боюся цього – що се за манія така?..». Було й ще одне, не менш

характерне зізнання, зроблене за тих же обставин подрузі Людмилі Старицькій-Черняхівській: «Я тоді тільки можу боротись (чи скоріше забувати про боротьбу) з виснаженням, високою температурою і іншими пригнітаючими інтелект симптомами, коли мене попросту гальванізує якась *idée fixe* [(франц.) – нав'язлива думка], якась непереможна сила. Юрба образів не дає мені спати по ночах, мучить, як нова недуга, – отоді вже приходить демон, лютіший над всі недуги, і наказує мені писати, а потім я знову лежу *zusammengeklappt* [(нім.) – розслаблена], як порожня торбина. Отак я писала “Лісову пісню”».

За позірною легкістю, з якою Леся Українка творила геніальні полотна, крилися, особливо в останні роки, надзвичайні, справді нелюдські волюві зусилля, майже завжди реалізовані коштом власного здоров'я. Так вона жила і працювала – за можливість творити доводилося сплатувати можливістю існувати. Однак знали про це лише найближчі люди, але й вони ніколи не чули ні скарг, ні нарікань на долю. Особливо примітним постає тут спілкування з рідними. «“Лісову пісню”, – оповідала Леся Українка матері, – я потім так відхорувала, що боялася повороту зимової історії [взимку письменниця перенесла сильний приступ хвороби], інші речі мених нападів коштували, але жадна не минула дарма, – вже нехай ніхто не скаже, що я “ні горівши, ні болівши” здобуваю собі “лаври”, бо таки в буквальному значенні горю і болю кожнісінький раз». А в листі до сестри Ольги, лікаря за фахом, письменниця серед інших імовірних причин погіршення самопочуття неохоче називає таку: «Мушу признатись, що таки й ся нова драма (що тепер посилаю – “Лісова пісня”) стала мені трохи на заваді. Правда, писала я її дуже недовго, 10-12 днів, і не писати ніяк не могла, бо такий уже був непереможний настрій; але після неї я була хвора і досить довго “приходила до пам'яті” [...]. Далі я заходила її переписувати, ніяк не сподіваючись, що се забере далеко більше часу, ніж само писання, – от тільки вчора скінчила сю мороку, і тепер чогось мені шия й плечі болять, наче я мішки носила».

“Лісова пісня” повертала Лесю Українку в часи дитинства, щемливо нагадувала давно залишений рідний край. Недарма ж у листі до земляка, так само мандрівника і блукальця Агатангела Кримського письменниця щиро, хоча й не без нотки жалю, зізнавалася: «Але ж найгірша помилка мого життя – се що я зросла у волинських лісах, решта все тільки логічні наслідки. А проте я не згадую тихом волинських лісів. Сього літа, згадавши про їх, написала “драму-феєрію” на честь їм, і вона дала мені багато радощів».

Саме Волинь – її давні традиції та вірування, своєрідні побут, мова, психологія місцевого люду, а ще дивовижна, справді казкова природа покликали до життя “Лісову пісню”, “дали голос серцю” її авторки, як Лукашева сопілка – серцю Мавки. Здавалося б, уже хрестоматійні слова письменниці, що розкривають обставини появи творчого задуму, кожного разу сприймаються із хвилюванням та подивом перед таємничим народженням геніального витвору людського духу. «Мені здається, – зізнавалася Леся Українка матері, – що я просто згадала наші ліси та затужила за ними. А то ще я й здавна тую мавку “в умі держала”, ще аж із того часу, як ти в Жабориці мені щось про мавок розказувала, як ми йшли якимсь лісом з маленькими, але дуже рясними деревами. Потім я в Колодяжному в місячну ніч бігала самотою в ліс (ви того ніхто не знали) і там ждала, щоб мені привиділася мавка. І над Нечімним вона мені мріла, як ми там ночували – пам’ятаєш? – у дядька Лева Скулинського... Видно, вже треба було мені її колись написати, а тепер чомусь прийшов “слухний час” – я й сама не збагну чому. Зчарував мене сей образ на весь вік».

Ширше уявлення про змальований у драмі світ Волинського Полісся, а саме те, яким він відбився в дитячих очах майбутньої письменниці, на все життя закарбувавшись у її душі, дають спогади О. Косач-Кривинюк. «В Лесиній “Лісовій пісні”, – твердить сестра, – нема ні одного персонажа, ні одного повір’я, ні одної мелодії, щоб були мені незнайомі, – все то мої давні знайомі поліські, все те я чула і знала ще в Колодяжному».

Надзвичайно цікавим, під цим оглядом, є опис подорожі Олени Пчілки зі старшими дітьми до села Скулин, за 20 кілометрів від Колодяжного. Місцева селянка – знайома Косачів – і відвела їх до мальовничого урочища Нечімлого, окрасою якого було велике й, за переказами, бездонне озеро. Ольга згадує: “З одного боку озера був смарагдово-зелений дерновий облудний берег, що йшов хвилями під ногами і, прориваючись, не давав приступитись до самої води, з інших боків береги були зарослі очеретом та різними хащами. Кругом озера був старий густий великий листяний ліс, з одного боку він виходив до поля, а з другого переходив у старезний сосновий бір, що простягся на багато верстов”. Цікаво, що в чернетках драми “урочище Нечімле” згадується письменницею кілька разів, але в остаточному варіанті місце дії залишається безіменним.

У Нечімному господарював літній селянин Лев Бас, прототип одного з героїв твору. У дядька Лева, розповідає далі Ольга, «була хатина і шоп на сіно з трьома стінами і стріхою, з четвертого боку

шопи була відкрита якраз у бік озера. В тій шопі на сіні ми ночували, тоді були саме місячні ночі, і Леся навіть вночі мала перед очима той краєвид з “Лісової пісні”, який був би найдокладнішою декорацією до неї». В гостині у дядька Лева родина Косачів, за словами авторки спогадів, пробула три дні і дві ночі, а «ходячи по лісі та коло озера, надто ж сидючи біля вогнища, почули ми багато, багато оповідань про той ліс, про озеро, про всяку “силу” лісову, водяну, польову та про її звичаї і відносини між собою і людьми».

Те, що найближчі Лесі Українці люди – матір і сестра – перші дізналися про появу “Лісової пісні”, цілком зрозуміло, адже вони були очевидцями тих реалій та вражень, що в майбутньому покличуть до життя геніальну драму. За словами ж письменниці саме відгуки родини могли слугувати за найвище визнання. «Та не думай, однак, – запевняла вона Олену Пчілку, – що я мало ціню уважне читання з руки ближчої родини, ні, я його ціню найбільше, се я зовсім щиро кажу, і успіх “Лісової пісні” серед вас вважаю за великий тріумф собі, тим більше, що я його не сподівалась чогось». Остання заувага надзвичайно прикметна для Лесі Українки. Бо ж, як відомо, ненастанне прагнення до вершин і вирізняє справжній талант, змушуючи до постійних пошуків, а отже, й критичного ставлення до вже зробленого. Як переконувала авторка: «Я сама ніколи не маю певної думки про своє писання: поки пишу, то мені здається, що варто писати (інакше кидаю), а як скінчу, то ніколи не знаю, чи варто його друкувати. Я і про “Лісову пісню” думала, що всі тільки сміятимуться з сеї “старомодної романтики”, а її, здається, признали за мій *chef d'oeuvre* [(франц.) – шедевр]».

Успіх, яким письменниця тішилась у колі вибраних поціновувачів “Лісової пісні”, був надзвичайно важливим для неї, бо ж, за власним зізнанням: «Кожен “пророк” таки найбільше домагається “слави в отчизні своїй і серед родини своєї”, може, саме тому, що сього найтрудніше осягти». Та, на жаль, справжнього визнання ширшої аудиторії читачів / глядачів як на Батьківщині, так і за кордоном Леся Українка за життя майже не мала. Як іронізувала вона у листі до матері: «Часом мені здавалося, що драми мої належать саме до речей “хвалених, але нечитаних” [...]. А вже ж годі заперечити, що бути голосом, волаючим у пустині без відгуку, все-таки нікому не весело, хоч би він мав і так мало претензій на популярність, як я».

Очевидною сьогодні є думка, що завдання і покликання нації полягає не лише у тім, щоб дати світові генія, але й змусити світ про нього дізнатися. А необхідний крок на шляху до вселюдського визнання

митця – його розуміння і належна оцінка співвітчизниками. У цьому сенсі обов'язок українців перед своєю найбільшою письменницею бачиться все ще далеко не виконаним. Найперше зобов'язаними перед Лесею Українкою почуваємося ми, волиняни. Ось уже більше століття поетичний гімн нашої землі – це “Лісова пісня”, у якій високим художнім словом авторка обезсмертила не лише своє ім'я, але й рідний край та його людей. Спробою скромної подяки й ушанування письменниці та її найвідомішого твору є поява цього видання.

* * *

Чорновий варіант “Лісової пісні” Леся Українка закінчила 25 липня 1911 року, але ще ретельно вичитувала й редагувала текст аж до жовтня. Уперше драму-феєрію опубліковано 1912 року на сторінках найавторитетнішого тоді серед українців журналу “Літературно-науковий вістник”. На жаль, як письменниця й передбачала, редактори допустились у першодруці чималої кількості прикрих помилок. Тому взірцевим залишається окреме видання, підготовлене рідними Лесі Українки та випущене у світ в Києві 1914 року – через рік після її смерті. Однак у численних перевиданнях “Лісової пісні” вимоги письменниці до публікації твору в багатьох випадках не були враховані. У пропонованій книзі зроблено спробу відновити авторську волю щодо мови героїв, графічного розміщення тексту (діалоги й монологи персонажів, ремарки і т. ін.), а також правопису.

У цьому виданні під однією обкладинкою поєднано першотвір та німецький переклад драми. “Лісову пісню” перекладено більше ніж двадцятьма мовами світу, серед яких, окрім світових – англійської, німецької, французької та ін., є й такі “екзотичні”, як кримськотатарська, узбецька і навіть румейська (одна з мов сучасних греків України). Вибір тексту для видання зумовлений давніми і глибокими зв'язками двох народів. Німецькою мовою твори письменниці почали перекладати ще за її життя. У пропонованому виданні перевагу віддано праці Е. Бермана, автора першого німецького перекладу драми.

Текст “Лісової пісні” проілюстровано акварелями молодої волинської художниці Іванни Рублюк.

СПИС ДІЯЧІВ «ЛІСОВОЇ ПІСНІ»:

ПРОЛОГ

«Той, що греблі рве».
Потерчата (двоє).

Русалка.
Водяник.

ДІЯ І

Дядько Лев.
Лукаш.
Русалка.
Лісовик.
Мавка.

Перелесник.
Пропасниця
(без мови).
Потерчата.
Куць.

ДІЯ ІІ

Мати Лукашева.
Лукаш.
Дядько Лев.
Мавка.
Русалка Польова.

Килина.
Русалка.
«Той, що в скалі
сидить».
Перелесник.

ДІЯ ІІІ

Мавка.
Лісовик.
Куць.
Злидні.
Мати Лукашева.
Килина.

Хлопчик.
Лукаш.
Діти Килинині
(без мови).
Доля.
Перелесник.

ПРОЛОГ

Старезний, густий, предковичний ліс на Волині. Посеред лісу простора галява з плакучою березою і з великим прастарим дубом. Галява скраю переходить в куп'я та очерети, а в одному місці в яро-зелену драговину – то береги лісового озера, що утворилося з лісового струмка. Струмок той вибігає з гущавини лісу, впадає в озеро, потім, по другім боці озера, знов витікає і губиться в хащах. Саме озеро – тиховоде, вкрите ряскою та лататтям, але з чистим плесом посередині.

Містина вся дика, таємнича, але не понура, – повна ніжної задумливої поліської краси.

Провесна. По узліссі і на галяві зеленіє перший ряст і цвітуть проліски та сон-трава. Деревя ще безлисті, але вкриті бростю, що от-от має розкритись. На озері туман то лежить пеленою, то хвилює од вітру, то розривається, odkриваючи блідо-блакитну воду. В лісі щось загомніло, струмок зашумував, забринів, і вкупі з його водами з лісу вибіг «Т о й, щ о г р е б л і р в е» – молодий, дуже білявий, синьоокий, з буйними і разом плавкими рухами; одежа на йому міниться барвами, від каламутно-жовтої до ясно-блакитної, і поблискує гострими злотистими іскрами. Кинувшись з потока в озеро, він починає кружляти по плесі, хвилюючи його сонну воду; туман розбігається, вода синішає.

«Т о й, щ о г р е б л і р в е»

З гір на долину
біжу, стрибаю, рину!
Місточки збиваю,
всі гребельки зриваю,
всі гатки, всі запруди,
що загатили люде, –
бо весняна вода,
як воля молода!

(Хвилює воду ще більше, поринає і виринає, мов шукаючи щось у воді.)

Потерчата

(двоє маленьких, бліденьких діток у біленьких сорочечках виринають з-поміж латаття)

1. Чого ти тут блудиш?
2. Чого зо сну нас будиш?

1. Нас матуся положила,
і м'якенько постелила,
бо на ріння, на каміння
настелила баговіння
і лататтям повкривала,
і тихенько заспівала:
«люлі-люлі-люлята,
засніть, мої малята!»

2. Чого ж ти тут шугаєш?

1. Кого ти тут шукаєш?

«Т о й, щ о г р е б л і р в е»

Тую Русалку,
що покохав я змалку,
бо водяній царівні
нема на світі рівні!
Збігав я гори,
доли, яри, ізвори, —
милішої коханки
нема від озерянки.
Зіб'ю всю вашу воду,
таки знайду ту вроду!
(Бурно мутить воду.)

П о т е р ч а т а

Ой леле! не нуртуй!
Хатинки не руйнуй!
Печера в нас маленька,
що збудувала ненька,
убога наша хатка,
бо в нас немає татка...

(Чіпляються йому за руки, благаючи.)

Ми спустимось на дно,
де темно, холодно,
на дні лежить рибалка,
над ним сидить Русалка...

«Т о й, щ о г р е б л і р в е»

Нехай його покине!
Нехай до мене зрине!

Потерчата поринають в озеро.

Виплинь же, мила!!

Русалка випливає і знадливо всміхається, радісно складаючи долоні. На ній два вінки, – один більший, зелений, другий маленький, як коронка, перловий, з-під нього спадає серпанок.

Р у с а л к а

Се ти, мій чарівниченку?!

«Т о й, щ о г р е б л і р в е»
(грізно)

Що ти робила?

Р у с а л к а
(кидається немов до нього, але пропливає далі, минаючи його)

Я марила всю ніченьку
про тебе, мій паниченьку!
Ронила сльози дрібнії,
збирала в кінви срібнії,
без любої розмовоньки
сповнила вщерть коновоньки...
(Сплескує руками, розкриває обійми, знов кидається до нього і знов минає.)
Ось кинь на дно червінця,
поллються через вінця!
(Дзвінко сміється.)

«Т о й, щ о г р е б л і р в е»
(з 'їдливо)

То се й у вас в болоті
кохаються у злоті?

Русалка наближається до нього, він круто відвертається від неї, виром закрутивши
воду.

Найкраще для Русалки
сидіти край рибалки,
глядіти неборака
від сома та від рака,
щоб не відгризли чуба.
Ото розмова люба!

Р у с а л к а
(підпливає близенько, хапає за руки, заглядає в вічі)

Вже й розгнівився?
(лукаво)

А я щось знаю, любчику,
хороший душогубчику!

(Тихо сміється, він бентежиться.)

Де ти барився?
Ти водяну царівну
змінював на мельниківну!
Зімові — довгі ночі,
а в дівки гарні очі, —
недарма паничі
їй носять дукачі!

(свариться пальцем на нього і дрібно сміється.)

Добре я бачу
твою ледачу вдачу,
та я тобі пробачу,
бо я ж тебе люблю!
(З жартівливим пафосом.)

На цілу довгу мить тобі я буду вірна,
хвилину буду я ласкава і покірна,
а зраду потоплю!
Вода ж не держить сліду
від рана до обіду,
так, як твоя любá,
або моя журба.

«Т о й, щ о г р е б л і р в е»
(поривчасто простягає їй обидві руки)

Ну, мир-миром!
поплинем понад виром!

Р у с а л к а
(Береться з ним за руки і прудко кружляє).

На виру вирочку,
на жовтому пісочку,
в перловому віночку,
зав'юся у таночку!
Ух! Ух!

Ухкають, бризкають, плещуть. Вода б'ється в береги, аж осока шумить, і пташки
зграями зриваються з очеретів.

В о д я н и к
(Виринає посеред озера. Він древній, сивий дід, довге волосся і довга біла
борода всуміш з баговинням звисають аж по пояс. Шати на ньому –
барви мулу, на голові корона із скойок. Голос глухий, але дужий)

Хто тут бентежить наші тихі води?

Русалка з своєю парою спиняються і кидаються врозтіч.
Стидайся, дочко! Водяній царівні
танки заводити з чужинцем?! Сором!

Р у с а л к а

Він, батьку, не чужий. Ти не пізнав?
Се ж «Той, що греблі рве»!

В о д я н и к

Та знаю, знаю!

Нерідний він, хоч водяного роду.
Зрадлива і лукава в нього вдача.
Навесні він нуртує, грає, рве,
зриває з озера вінок розкішний,
що цілий рік викохують русалки,
лякає птицю мудру, сторожку,
вербі-вдовиці корінь підриває
і бідним сиротяткам-потерчатам
каганчики водою заливає,
псує мої рівненькі береги
і старощам моїм спокій руйнує.
А влітку де він? Де тоді гасає,
коли жадібне сонце воду п'є
із келиха мого, мов гриф неситий,
коли від спраги никне очерет,
зоставшись на березі сухому,
коли, вміраючи, лілеї клонять
до теплої води голівки в'ялі?
Де він тоді?

Під час сеї мови «Той, що греблі рве» нишком киває Русалці, ваблячи її втекти
з ним по лісовому струмку.

«Т о й, щ о г р е б л і р в е»
(з укритою насмішкою)

Тоді я в морі, діду.
Мене на поміч кличе Океан,
щоб не спило і в нього чашу сонце.
Як цар морський покличе, – треба слухать.
На те є служба, – сам здоровий знаєш.

В о д я н и к

Еге ж, тоді ти в морі... А мені,
якби не допомагав мій друг одвічний,
мій щирий приятель, осінній дощик,
прийшлось би згинуть з парою!

«Той, що греблі рве» незаметно ховається в воду.

Р у с а л к а

Татусю!

не може пара згинутися, бо з пари
знов зробиться вода.

В о д я н и к

Яка ти мудра!

Іди на дно! Доволі тут базікати!

Р у с а л к а

Та зараз, тату! Вже ж його немає.

Я розчешу поплутаний сікняг.

(Виймає з-за пояса гребінку з мушлі, чеше прибережне зілля.)

В о д я н и к

Ну, розчеши, я сам люблю порядок.

Чеши, чеши. Я тут піджду,
поки скінчиш роботу. Та поправ
латаття, щоб рівненько розстелялось,
та килим з ряски посшивай гарненько,
що той порвав пройдисвіт.

Р у с а л к а

Добре, тату.

Водяник вигідно вкладається в очереті, очима слідкуючи роботу Русалчину;
очі йому поволі заплющуються.

«Т о й, щ о г р е б л і р в е»
(*виринувши, стиха до Русалки*)

Сховайся за вербою!

Русалка ховається, оглядаючись на Водяника.

Поплинемо з тобою
ген на ростки,
під бистрий лотоки,
зірвемо греблю рівну,
утопим мельниківну!

(*Хапає Русалку за руку і швидко мчить з нею через озеро. Недалеко від другого берега Русалка спиняється і скрикує.*)

Р у с а л к а

Ой, зачепилася за дуб торішній!

Водяник прокидається, кидається навперейми і перехоплює Русалку.

В о д я н и к

То се ти так?!. Ти, клятий баламуте,
ще знатимеш, як зводити русалок!
Поскаржуся я матері твоїй,
Метелиці Гірській, то начувайся!

«Т о й, щ о г р е б л і р в е»
(*з реготом*)

Поки що буде, я ще нагуляюсь!
Прощай, Русалонько, сповняй коновки!
(*Кидається в лісовий струмок і зникає.*)

В о д я н и к
(*до Русалки*)

Іди на дно! Не смій мені зринати
три ночі місячні поверх води!

Р у с а л к а
(пручаючись)

З якого часу тут русалки стали
невільницями в озері? Я – вільна!
Я вільна, як вода!

В о д я н и к

В моїй обладі
вода повинна знати береги.
Іди на дно!

Р у с а л к а
Не хочу!

В о д я н и к

А, не хочеш?
Віддай сюди вінець перловий!

Р у с а л к а
Ні!
то дарував мені морський царенко.

В о д я н и к

Тобі вінця не прийдеться носити,
бо за непослух забере тебе
«Той, що в скалі сидить».

Р у с а л к а
(з жахом)

Ні, любий тату,
я буду слухатись!

В о д я н и к

То йди на дно.

Р у с а л к а
(поволі опускаючися в воду)

Я йду, я йду... А бавитися можна
з рибалкою?

В о д я н и к

Та вже ж, про мене, бався.

Русалка спустилася в воду по плечі і, жалібно всміхаючись, дивиться вгору
на батька.

Чудна ти, дочко! Я ж про тебе дбаю.
Таж він тебе занапастив би тільки,
потяг би по колючому ложиську
струмочка лісового, біле тіло
понівечив та й кинув би самотну
десь на безвідді.

Р у с а л к а

Але ж він вродливий!

В о д я н и к

Ти знов своєї?!

Р у с а л к а

Ні, ні, ні! Я йду!
(поринає.)

В о д я н и к
(поглядаючи вгору)

Уже весняне сонце припікає...
Ху, душно як! Прохолодитись треба.
(Поринає й собі.)

ДІЯ І

Та сама містина, тільки весна далі поступила; узлісся наче повите ніжним, зеленим серпанком, де-не-де вже й верховіття дерев поволочене зеленою барвою. Озеро стоїть повне, в зелених берегах, як у рутвянім вінку.

З лісу на прогалину виходять: дядько Лев і небіж його Лукаш. Лев уже старий чоловік, поважний і дуже добрий з виду; по-поліському довге волосся білими хвилями спускається на плечі з-під сивої повстяної шапки-рогатки; убраний Лев у полотняну одежу і в ясно-сиву, майже білу свиту: на ногах постолі, в руках кловня (малий ятірець), коло пояса на ремінці ніжик, через плече виплетений з лика кошіль (торба) на широкому ремені.

Лукаш – дуже молодий хлопець, гарний, чорнобривий, стрункий, в очах ще є щось дитяче; убраний так само в полотняну одежу, тільки з тоншого полотна: сорочка випущена, мережана біллю, з виложистим коміром, підперезана червоним поясом, коло коміра і на чохлах червоні застіжки: свити він не має; на голові бриль; на поясі ніжик і ківшик з лика на мотузку.

Дійшовши до берега озера, Лукаш зупинився.

Лев

Чого ж ти зупинився? Тут не можна
зайти по рибу. Мулко вельми, грузько.

Лукаш

Та я хотів собі сопілку втяти, –
хороший тут вельми очерет.

Лев

Та вже тих сопілок до лиха маєш!

Лукаш

Ну, кілька ж їх? – калинова, вербова,
та липова, – ото й усі. А треба
ще й очеретяну собі зробити, –
та лепсько грає!

Лев

Та вже бався, бався,
на те Бог свято дав. А взавтра прийдем,

то будем хижку ставити. Вже час
до ліса бидло виганяти. Бачиш,
вже онде є трава помежи рястом.

Л у к а ш

Та як же будемо сидіти тут?
Та ж люде кажуть – тут непевне місце...

Л е в

То як для кого. Я, небоже, знаю,
як з чим і коло чого обійтися:
де хрест покласти, де осику вбити,
де просто тричі плюнути та й годі.
Посієм коло хижки мак-відюк,
терлич посадимо коло порога,
та й не приступиться ніяка сила...
Ну, я піду, а ти собі як хочеш.

Розходяться. Лукаш іде до озера і зникає в очереті. Лев іде понад берегом і його
не стає видно за вербами.

Р у с а л к а

(випливає на берег і кричить)

Дідусю! Лісовий! біда! ратуйте!

Л і с о в и к

*(малий бородатий дідок, меткий рухами, поважний обличчям; у
брунатному вбранні барви кори, у волохатій шапці з куниці)*

Чого тобі? Чого кричиш?

Р у с а л к а

Там хлопець
на дудки ріже очерет!

Л і с о в и к

Овва!

Коби всії біди! Яка скупа.
Ось тут мають хижку будувати, –
я їй то не бороню, аби не брали
сирого дерева.

Р у с а л к а

Ой леле! хижу?
То се тут люде будуть? Ой, ті люде
с-під стріх солом'яних! Я їх не зношу!
я не терплю солом'яного духу!
Я їх топлю, щоб вимити водою
той дух ненавидний. Залоскочу
тих натрутнів, як прийдуть!

Л і с о в и к

Стій! – не квапся.
То ж дядько Лев сидітиме в тій хижі,
а він нам приятель. То він на жарт
осикою та терличем лякає.
Люблю старого. Таж якби не він,
давно б уже не стало сього дуба,
що стільки бачив наших рад і танців
і лісових великих таємниць.
Вже німці міряли його, навколо
в трьох постававши, обсягли руками –
і ледве що стікло. Давали гроші,
таляри биті, людям дуже милі,
та дядько Лев залявся на життя,
що дуба він повік не дасть рубати.
Тоді ж і я на бороду залявся,
що дядько Лев і вся його рідня
повік безпешні будуть в сьому лісі.

Р у с а л к а

Овва! А батько мій їх всіх потопить!

Л і с о в и к

Нехай не важиться! Бо завалю
все озеро гнилим торішнім листом.

Р у с а л к а

Ой лишечко, як страшно! Ха-ха-ха!
(Зникає в озері.)

Лісовик, щось воркочучи, закурює люльку, сівши на заваленому дереві. З очеретів чутно голос сопілки [мелодії № 1, 2, 3, 4], ніжний, кучерявий, і як він розвивається, так розвивається все в лісі. Спочатку на вербі та вільхах замайоріли сережки, потім береза листом залепетала. На озері розкрились лілеї білі і зазолотили квітки на лататті. Дика рожка проявляє ніжні пуп'янки. З-за стовбура старої розщепленої верби, півусохлої, виходить М а в к а, в ясно-зеленій одежі з розпущеними чорними, з зеленим полиском, косами, розправляє руки і проводить долонею по очах.

М а в к а

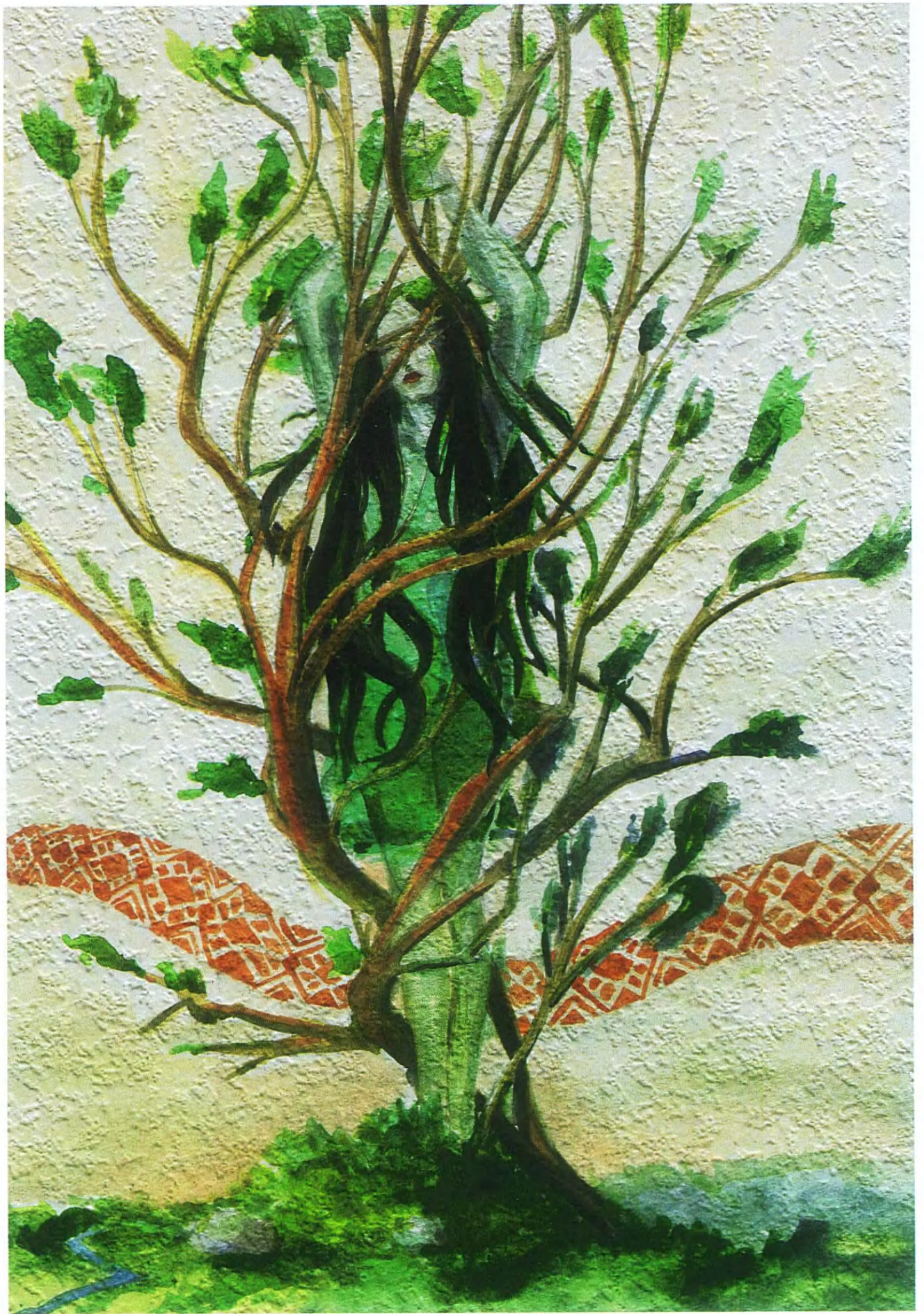
Ох, як я довго спала!

Л і с о в и к

Довго, дочко!

Вже й сон-трава перецвітати стала.
От-от зозулька маслечко сколотить,
в червоні черевички убереться
і людям одмірятиме літа.
Вже з вирію поприлітали гості.
Он жовтими пушинками вже плавлють
на чистім плесі каченятка дикі.

М а в к а

А хто мене збудив?

Л і с о в и к

Либонь весна.

М а в к а

Весна ще так ніколи не співала,
як отепер. Чи то мені так снилось?

Лукаш знов грає [мелодія № 5].

Ні... стій... Ба! чуєш?.. То весна співає?

Лукаш грає мелодію № 5, тільки ближче.

Л і с о в и к

Та ні, то хлопець на сопілці грає.

М а в к а

Який? Невже се «Той, що греблі рве»?
От я не сподівалася від нього!

Л і с о в и к

Ні, людський хлопець, дядька Лева небіж,
Лукаш на ймення.

М а в к а

Я його не знаю.

Л і с о в и к

Бо він уперше тут. Він здалека,
не з сих лісів, а з тих борів соснових,

де наша баба любить зимувати;
осиротів він з матір'ю-вдовою,
то дядько Лев прийняв обох до себе...

М а в к а

Хотіла б я побачити його.

Л і с о в и к

Та нащо він тобі?

М а в к а

Він, певне, гарний!

Л і с о в и к

Не задивляйся ти на хлопців людських!
Се лісовим дівчатам небезпечно...

М а в к а

Який-бо ти, дідусю, став суворий!
Се ти мене отак держати будеш,
як Водяник Русалку?

Л і с о в и к

Ні, дитинко,
я не держу тебе. То Водяник
в драговині цупкій привик одвіка
усе живе засмоктувати. Я
звик волю шанувати. Грайся з вітром,
жартуй із Перелесником, як хочеш,
всю силу лісову і водяну,
гірську й повітряну, приваб до себе,

але минай людські стежки, дитино,
бо там не ходить воля, – там жура́
тягар свій носить. Обминай їх, доню:
раз тільки ступиш – і пропала воля!

М а в к а
(Сміється)

Ну, як-таки, щоб воля – та пропала?
Се так колись і вітер пропаде!

Лісовик хоче щось відмовити, але виходить Л у к а ш із сопілкою. Лісовик
і Мавка ховаються.

Лукаш хоче надрізати ножом березу, щоб сточити сік, Мавка кидається і хапає
його за руку.

М а в к а

Не руш! не руш! не ріж! не убивай!

Л у к а ш

Та що ти, дівчино? Чи я розбійник?
Я тільки хтів собі вточити соку
з берези.

М а в к а

Не точи! Се кров її.
Не пий же крові з сестроньки моєї!

Л у к а ш

Березу ти сестрою називаєш?
Хто ж ти така?

М а в к а

Я – Мавка лісова.

Л у к а ш

(Не так здивовано, як уважно придивляється до неї).

А, от ти хто! Я від старих людей
про мавок чув не раз, але ще зроду
не бачив сам.

М а в к а

А бачити хотів?

Л у к а ш

Чому ж би ні?.. Що ж, – ти зовсім така,
як дівчина... ба ні, хутчій як панна,
бо й руки білі, і сама тоненька,
і якось так убрана не по-наськи...
А чом же в тебе очі не зелені?

(Придивляється.)

Та ні, тепер зелені... а були,
як небо, сині... О! тепер вже сиві,
як тая хмара... ні, здається, чорні,
чи, може, карі... Ти таки дивна!

М а в к а

(Усміхаючись)

Чи гарна ж я тобі?

Л у к а ш

(Соромлячись)

Хіба я знаю?..

М а в к а

(Сміючись)

А хто ж те знає?

Л у к а ш
(Зовсім засоромлений)

Ет, таке питаєш!..

М а в к а
(Щиро дивуючись)

Чому ж сього не можна запитати?
Он бачиш, там питає дика рожа:
«Чи я хороша?»
А ясень їй киває в верховітті:
«Найкраща в світі!»

Л у к а ш

А я й не знав, що в них така розмова.
Я думав – дерево німе та й годі.

М а в к а

Німого в лісі в нас нема нічого.

Л у к а ш

Чи то ти все отак сидиш у лісі?

М а в к а

Я зроду не виходила ще з нього.

Л у к а ш

А ти давно живеш на світі?

М а в к а
Справді,
ніколи я не думала про те...
(задумується.)
Мені здається, що жила я завжди...

Л у к а ш

І все така була, як от тепер?

М а в к а

Здається, все така...

Л у к а ш

А хто ж твій рід?
чи ти його зовсім не маєш?

М а в к а

Маю.

Є Лісовик, я зву його: «дідусю»,
а він мене: «дитинко», або «доню».

Л у к а ш

То хто ж він – дід чи батько?

М а в к а

Я не знаю.

Хіба не все одно?

Л у к а ш

(сміється)

Ну, та й чудні ви
отут у лісі! Хто ж тобі тут мати,
чи баба, чи вже як у вас зовуть?

М а в к а

Мені здається часом, що верба,
ота стара, сухенька, то – матуся.

Вона мене на зиму прийняла
і порохном м'якеньким устелила
для мене ложе.

Л у к а ш

Там ти й зимувала?
А що ж ти там робила цілу зиму?

М а в к а

Нічого. Спала. Хто ж зимою робить?
Спить озеро, спить ліс і очерет.
Верба рипіла все: «Засни, засни...»
І снилися мені все білі сни:
на сріблі сяли ясні самоцвіти,
стелилися незнані трави, квіти,
блискучі, білі... Тихі, ніжні зорі
спадали з неба – білі, непрозорі –
і клалися в намети... Біло, чисто
попід наметами. Ясне намисто
з кришталю грає і ряхтить усюди...
Я спала. Дихали так вільно груди.
По білих снах рожевії гадки
легенькі гаптували мережки,
і мрії ткались золото-блакитні,
спокійні, тихі, не такі, як літні...

Л у к а ш
(заслухавшись)

Як ти говориш...

М а в к а

Чи тобі так добре?

Лукаш потакує головою.

Твоя сопілка має кращу мову.
Заграй мені, а я поколишуся.

Мавка сплітає довге віття на березі, сідає в нього і гойдається тихо, мов у колисці. Лукаш грає, соло мелодії № 6, 7 і 8, прихилившись до дуба, і не зводить очей з Мавки. Лукаш грає веснянки. Мавка, слухаючи, мимоволі озивається тихесенько на голос мелодії № 8 і Лукаш їй приграє вдруге мелодію № 8. Спів і гра в унісон.

М а в к а

Як солодко грає,
як глибоко крає,
ростинає білі груди, серденько виймає!

На голос веснянки відкликається зозуля, потім соловейко, розцвітає яріше дика рожка, біліє цвіт калини, глос соромливо рожевіє, навіть чорна безлиста тернина появляє ніжні квіти.

Мавка, зачарована, тихо колишеться, усміхається, а в очах якась туга аж до сліз;
Лукаш, завваживши те, перестає грати.

Л у к а ш

Ти плачеш, дівчино?

М а в к а

Хіба я плачу?

(проводить рукою по очах.)

А справді... Ні-бо! то роса вечірня.
Заходить сонце... Бач, уже встає
на озері туман...

Л у к а ш

Та ні, ще рано!

М а в к а

Ти б не хотів, щоб день уже скінчився?

Лукаш хитає головою, що не хотів би.

М а в к а
Чому?
Л у к а ш

Бо дядько до села покличуть.

М а в к а
А ти зо мною хочеш бути?

Лукаш киває, потакуючи.

Бачиш,
і ти немов той ясень розмовляєш.

Л у к а ш
(сміючись)

Та треба по-тутешньому навчитись,
бо маю ж тут літувати.

М а в к а
(радо)

Справді?

Л у к а ш

Ми взавтра й будуватися почнемо.

М а в к а
Курінь поставите?

Л у к а ш

Ні, може, хижку,
а може, й цілу хату.

М а в к а

Ви – як птахи:
клопочетесь, будете кубельця,
щоб потім кинути.

Л у к а ш

Ні, ми будуєм
на віки.

М а в к а

Як на віки? Ти ж казав,
що тільки літувати будеш тут.

Л у к а ш
(ніяково)

Та я не знаю... Дядько Лев казали,
що тут мені дадуть ґрунтець і хату,
бо восени хотять мене женити...

М а в к а
(з тривогою)

З ким?

Л у к а ш

Я не знаю. Дядько не казали,
а може, ще й не напитали дівки.

М а в к а

Хіба ти сам собі не знайдеш пари?

Л у к а ш
(поглядаючи на неї)

Я, може б, і знайшов, та...

М а в к а
Що?

Л у к а ш
Нічого...
(пограває у сопілку стиха щось дуже жалібненьке [мелодія № 9], потім
спускає руку з сопілкою і замислюється.)

М а в к а
(помовчавши)

Чи у людей паруються надовго?

Л у к а ш

Та вже ж на вік!

М а в к а

Се так, як голуби...
Я часом заздрила на їх: так ніжно
вони кохаються... А я не знаю
нічого ніжного, окрім берези,
за те ж її й сестрицею взиваю;
але вона занадто вже смутна,
така бліда, похила та журлива, –
я часто плачу, дивлячись на неї.
От, вільхи не люблю – вона шорстка.
Осика все мене чогось лякає;
вона й сама боїться – все тремтить;
Дуби поважні надто. Дика рожка
задирлива, так само й глід і терен.

А ясень, клен і явір – гордовиті.
Калина так хизується красою,
що байдуже їй до всього на світі.
Така, здається, й я була торік,
але тепер мені чомусь те прикро...
Як добре зважити, то я у лісі
зовсім самотна...

(журливо задумується.)

Л у к а ш

А твоя верба?

Таж ти її матусею назвала.

М а в к а

Верба?.. Та що ж... в їй добре зимувати,
а літом... бач, вона така суха,
і все рипить, все згадує про зиму...
Ні, я таки зовсім, зовсім самотна...

Л у к а ш

У лісі ж не самії дерева, –
таж тут багато різної є сили.

(трохи уципливо.)

Вже не прибіднюйся, бо й ми чували
про ваші танці, жарти та зальоти!

М а в к а

То все таке, як той раптовий вихор, –
от налетить, закрутить та й покине.
В нас так нема, як у людей: – навіки!

Л у к а ш

(приступаючи ближче)

А ти б хотіла?..

Раптом чутно голосне гукання дядька Лева.

Г о л о с

Гов, Лукашу, гов!
го-го-го-го! А де ти?

Л у к а ш
(відзивається)

Ось я йду!

Г о л о с

А йди хутчій!

Л у к а ш

Ото ще нетерплячка!
(Відгукується.)
Та йду вже, йду!
(подається йти.)

М а в к а

А вернешся?

Л у к а ш

Не знаю.
(Іде в прибережні хащі.)

З гущавини лісу вилітає П е р е л е с н и к – гарний хлопець у червоній одежі, з червонястим, буйно розвіяним, як вітер, волоссям, з чорними бровами з блискучими очима. Він хоче обняти Мавку, вона ухиляється.

М а в к а

Не руш мене!

П е р е л е с н и к

А то чому?

М а в к а

Іди,
поглянь, чи в полі рунь зазеленіла.

П е р е л е с н и к

Мені навіщо тая рунь?

М а в к а

А там же
твоя Русалка Польова, що в житі.
Вона для тебе досі вже вінок
зелено-ярий почала сплітати.

П е р е л е с н и к

Я вже її забув.

М а в к а

Забудь мене.

П е р е л е с н и к

Ну, не глузуй! Ходи, полетимо!
Я понесу тебе в зелені гори, –
ти ж так хотіла бачити смереки.

М а в к а

Тепер не хочу.

П е р е л е с н и к

Так? А то чому?

М а в к а

Бо відхотілося.

П е р е л е с н и к

Якісь химери!

Чом відхотілося?

М а в к а

Нема охоти.

П е р е л е с н и к

(успеливо в'ється коло неї)

Линьмо, линьмо в гори! там мої сестриці,
там гірські русалки, вільні Літавиці,
будуть танцювати кóло по травиці,
наче блискавиці!

Ми тобі знайдемо з папороті квітку,
зірвем з неба зірку, золоту лелітку,
на снігу нагірнім вибілимо влітку
чарівну намітку.

Щоб тобі здобути лісову корону,
ми Змію-Царицю скинемо із трону,
і дамо крем'яні гори в оборону!

Будь моя кохана!

Звечора і зрана
самоцвітні шати
буду приношати,
і віночок плести,
і в таночок вести,
і на крилах нести

на моря багряні, де багате сонце
золото ховає в таємну глибіню.

Потім ми заглянем до зорі в віконце,
зірка-пряха вділить срібне волоконце,
будем гаптувати оксамитну тінь.

Потім, на світанні, як біляві хмари
стануть покрай неба, мов ясні отари,
що холодну воду п'ють на тихім броді,
ми спочинем любо на квітчастім...

М а в к а
(нетерпляче)

Годі!

П е р е л е с н и к

Як ти обірвала річ мою сердито!

(Смутно і разом лукаво.)

Ти хіба забула про торішнє літо?

М а в к а
(байдуже)

Ох, торішнє літо так давно минуло!

Що тоді співало, те в зимі заснуло.

Я вже й не згадаю!

П е р е л е с н и к
(таємниче, нагадуючи)

А в дубовім гаю?..

М а в к а

Що ж там? Я шукала ягідок, грибків...

П е р е л е с н и к

А не приглядалась до моїх слідків?

М а в к а

В гаю я зривала кучерики з хмелю...

П е р е л е с н и к

Щоб мені послати пишную постелю.

М а в к а

Ні, щоб перевити се волосся чорне!

П е р е л е с н и к

Сподівалась: може – миленький пригорне?

М а в к а

Ні, мене береза ніжно колихала.

П е р е л е с н и к

А проте... здається... ти когось кохала?

М а в к а

Ха-ха-ха! Не знаю!

Попитай у гаю.

Я піду квітчати дрібним рястом коси...

(Подається до лісу.)

П е р е л е с н и к

Ой гляди! Ще змиють їх холодні роси!

М а в к а

Вітерець повіє,

сонечко пригріє,

то й роса спаде!

(Зникає в лісі.)

П е р е л е с н и к

Пострівай хвилину!

Я без тебе гину!

Де ти? Де ти? Де?

Біжить і собі в ліс. Поміж деревами якусь хвилину маячить його червона одіж
і, мов луна, озивається: «Де ти? Де?..»

По лісі грає червоний захід сонця, далі погасає. Над озером стає білий туман.
Дядько Лев і Лукаш виходять на галяву.

Л е в

(сердито воркоче)

Той клятий Водяник! Бодай би всох!
Я, наловивши риби, тільки вплив
на плесо душогубкою, – хотів
на той бік передатися, – а він
вчепився цупко лапою за днище,
та й ані руш! Ще трохи – затопив би!
Ну, й я ж не дурень, як засяг рукою
за бороду, то й замотав, як мичку,
та ножика з-за пояса, – Біг-ме,
так і відтяв би! Та проклята ж пара –
штурхіць! – і перекинула човна!
Я ледь що вибрався живий на беріг,
і рибу розгубив... А, щоб ти зслиз!

(до Лукаша.)

А тут іще й тебе щось учепило, –
Кричу, гукаю, кличу – хоч ти згинь!
І де ти длявся?

Л у к а ш

Та кажу ж, був тут,
вирізував сопілку.

Л е в

Щось довгенько
вирізуєш, небоже, сопілки!

Л у к а ш
(ніяково)

Або ж я, дядьку...

Л е в
(усміхнувся і подобрів)

Ей, не вчись брехати,
бо ще ти молодий! Язика шкода!
От ліпше хмизу пошукай по лісі,
та розпали вогонь, – хоч обсушуся;
бо як його таким іти додому?
Поки дійдем, ще й тая нападе –
не тута споминаючи – цур-пек! –
а потім буде душу витрасати...

Лукаш іде в ліс; чутно згодом, як він хрюскає сухим гіллям.

Д я д ь к о Л е в
(сідає під дубом на грубу коренину і пробує викресати вогню, щоб
запалити люльку)

Аякже! викрешеш! і губка змокла...
і трут згубився... А, нема на тебе
лихої трасці!.. Чи не наросла
на дубі свіжа?
(Обмацує дуба, шукаючи губки).

З озера, з туману, виринає б і л а ж і н о ч а п о с т а т ь, більше подібна до
смуги мли, ніж до людини; простягнені білі, довгі руки загребисто ворущать
тонкими пальцями, коли вона наближається до Лева.

Л е в
(ужахнувшись)

Се що за мара?
Ага! вже знаю. Добре, що побачив!..

(Оговтавшись, виймає з кошеля якісь корінці та зілля і простягає назустріч марі, немов боронячись від неї. Вона трохи відступає. Він прочитує, замовляючи, дедалі все швидше.)

Шіпле-дівице,
Пропаснице-Трасавице!
іди ти собі на куп'я, на болота,
де люде не ходять, де кури не піють,
де мій глас не заходить.
Тут тобі не ходити,
білого тіла не в'ялити,
жовтої кости не млоїти,
чорної крови не спивати,
віку не вкорочати.

Ось тобі полинь –
згинь, маро, згинь!

Мара подається назад до озера і зливається з туманом.
Надходить Л у к а ш з оберемком хмизу, кладе перед дядьком, виймає з-за пазухи кресало й губку і розпалює вогонь.

Л у к а ш

Ось нате, дядьку, грійтеся.

Л е в

Спасибі.

Ти догожаєш дядькові старому.

(Розпалює коло вогню люльку.)

Тепер що іншого!

(Вкладається проти вогню на траві, поклавши кошеля під голову, пакає люльку і жмуриться на вогонь.)

Л у к а ш

Як би ви, дядьку,
якої байки нагадали.

Л е в

Бач!

умалився!.. А ти б якої хтів?
Про Оха-Чудотвора? Про Тромсина?

Л у к а ш

Такі я чув! Ви вмієте инакших,
що їх ніхто не вміє.

Л е в

(надумавшись)

Ну, то слухай:

Я про Царівну-Хвилю розкажу.

(Починає спокійним, співучим, розмірним голосом.)

Якби нам хата тепла
та люде добрі,
казали б ми казку,
баяли байку
до самого світу...

За темними борами,
та за глибокими морами,
та за високими горами,
то єсть там дивний-предивний край,
де панує Урай.

Що в тому краю сонце не сідає,
місяць не погасає,
а ясні зорі по полі ходять,
таночки водять.

Отож у найкращої зорі та знайшовся син
Білий Палянин.
На личку білий,
на вроду милий,
золотий волос по вітру має,
а срібна зброя в рученьках сяє...

Л у к а ш

Ви ж про Царівну мали.

Л е в

Та зажди!..

От як став Білий Палянин до літ дохожати,
став він собі думати-гадати,
про своє життя розважати:
«З усіх я, каже, вродою вдався,
а ще ж бо я долі не діждався.
Порадь мене, Зірнице-мати,
де мені пари шукати;
чи межи боярством,
преславним лицарством,
чи межи князівством,
чи межи простим поспільством?
Що хіба яка царівна
та була б мені рівна...»

(Починає дрімати.)

От і пішов він до синього моря,
і розіклав на б́ерезі перлове намисто...

Л у к а ш

Відай, ви, дядьку, щось тут проминули.

Л е в

Хіба?.. Та ти ж бо вже не заважай!
...От і розбіглася на морі супротивна хвиля,
а з теї хвилі вилетіли коні,
як жар червоні,
у червону колясу запряжені...
А на тій колясі...

(змовкає, зможений сном.)

Л у к а ш

Та й хто ж на тій колясі був? Царівна?

Л е в
(крізь сон)

Га?.. Де?.. Яка Царівна?

Л у к а ш

Вже й заснули!

(Який час дивиться задумливо на вогонь, потім устає, відходить далі від огнища і походить по галяві, тихо-тихесенько, ледве чутно, пограваючи у сопілку [мелодія № 10]).

В лісі поночіє, але темрява не густа, а прозора, як буває перед сходом місяця. Навколо вогнища блиски світла і звої тіні неначе водять химерний танок; близькі до вогню квіти то поблискують барвами, то гаснуть у пільмі.

Покрай лісу таємниче білють стовбури осик та берез. Весняний вітер нетерпляче зітхає, оббігаючи узлісся та розвіваючи гілля плакучій березі. Туман на озері білими хвилями прибиває до чорних хащів; очерет перешіптується з осокою, сховавшись у млі.

З гущавини вибігає М а в к а, біжить прудко, мов утікаючи; волосся їй розвіялось, одежа розмаялась. На галяві вона спиняється, оглядаючись, притуляє руки до серця, далі кидається до берези і ще раз зупиняється.

М а в к а

Дяка щирая тобі, ніченько-чарівниченко,
що закрила ти моє личенько!
і вам, стежечки, як мережечки,
що вели мене до березочки!
Ой, сховай мене, ти, сестриченько!
(ховається під березу, обіймаючи її стовбур.)

Л у к а ш
(підходить до берези, нишком)

Ти, Мавко?

М а в к а
(ще тихше)

Я.

Л у к а ш

Ти бігла?

М а в к а
Як білиця.

Л у к а ш
Втікала?

М а в к а
Так!

Л у к а ш
Від кого?

М а в к а
Від такого, як сам вогонь.

Л у к а ш
А де ж він?

М а в к а
Цить!.. Бо знову прилетить.

Мовчання.

Л у к а ш

Як ти тремтиш! Я чую, як береза
стинається і листом шелестить.

М а в к а

(відхиляється від берези)

Ой лихо! Я боюся притулятись,
а так не встою.

Л у к а ш

Притулись до мене.
Я дужий, – здержу, ще й обороню.

Мавка прихиляється до нього. Вони стоять у парі. Місячне світло починає ходити по лісі, стелиться по галяві і закрадається під березу. В лісі озиваються співи солов'їні і всі голоси весняної ночі. Вітер поривчасто зітхає. З осяйного туману виходить Р у с а л к а і нишком підглядає молоду пару. Лукаш, тулячи до себе Мавку, все ближче нахиляється обличчям до неї і раптом цілує.

М а в к а

(скрикує, з болем щастя)

Ох!.. Зірка в серце впала!

Р у с а л к а

Ха-ха-ха!

(з сміхом і плеском кидається в озеро.)

Л у к а ш

(ужахнувшись)

Що се таке?

М а в к а

Не бійся, то Русалка.
Ми подруги, – вона нас не зачепить.
Вона свавільна, любить глузувати,
але мені дарма... Мені дарма
про все на світі!

Л у к а ш

То й про мене?

М а в к а

Ні,
ти сам для мене світ, милиший, кращий,
ніж той, що досі знала я, а й той
покращав, відколи ми поєднались.

Л у к а ш

То ми вже поєднались?

М а в к а

Ти не чуєш,
як солов'ї весільним співом дзвонять?

Л у к а ш

Я чую... Се вони вже не щебечуть,
не тьохкають, як завжди, а співають:
«Цілуй! цілуй! цілуй!»
(Цілує її довгим, ніжним, тремтячим поцілунком.)
Я зацілую
тебе на смерть!

Зривається вихор і білий цвіт метелицею в'ється по галяві.

М а в к а

Ні, я не можу вмерти...
а шкода...

Л у к а ш

Що ти кажеш? Я не хочу!
Навіщо я сказав?!

М а в к а

Ні, се так добре –
умерти, як летюча зірка...

Л у к а ш

Годі!

(говорить, нестячи.)

Не хочу про таке! Не говори!
Не говори нічого!.. Ні, кажи!
Чудна у тебе мова, але якось
так добре слухати... Що ж ти мовчиш?
Розгніввалась?

М а в к а

Я слухаю тебе...

твого кохання...

(Бере в руки голову його, обертає проти місяця і тильно дивиться в вічі.)

Л у к а ш

Нащо так? Аж страшно,
як ти очима в душу зазираєш...
я так не можу! Говори, жартуй,
питай мене, кажи, що любиш, смійся...

М а в к а

У тебе голос чистий, як струмок,
а очі – непрозорі.

Л у к а ш

Може, місяць
неясно світить.

М а в к а

Може...
(схиляється головою йому до серця і замирає.)

Л у к а ш

Ти зомліла?

М а в к а

Цить! хай говорить серце... Невиразно
воно говорить, як весняна нічка.

Л у к а ш

Чого там прислухатися? Не треба!

М а в к а

Не треба, кажеш? То не треба, милий!
Не треба, любий! Я не буду, щастя,
не буду прислухатися, хороший!
Я буду пестити, моє кохання!
Ти звик до пестоців?

Л у к а ш

Я не любився
ні з ким ще зроду. Я того й не знав,
що любовці такі солодкі!

Мавка пристрасно пестить його, він скрикує з мукою втіхи.

Мавко!
ти з мене душу виймеш!

М а в к а
Вийму, вийму!
візьму собі твою співочу душу,
а серденько словами зачарую...
Я цілуватиму вустонька гожі,
щоб загорілись,
щоб зашарілись,
наче ті квітоньки з дикої рожі!
я буду вабити очі блакитні,
хай вони грають,
хай вони сяють,
хай розсипають вогні самоцвітні!
(Раптом сплескує руками.)
Та чим же я принажу любі очі!
Я ж досі не завітчана!

Л у к а ш

Дарма!
ти й без квіток хороша.

М а в к а
Ні, я хочу
для тебе так завітчатися пишно,
як лісова царівна!

(Біжить на другий кінець галяви, далеко від озера, до цвітучих кущів.)

Л у к а ш

Почекай!

Я сам тебе заквітчаю.

(Іде до неї.)

М а в к а

(смутно)

Не красні

квіти вночі... тепер поснули барви...

Л у к а ш

Тут світляки в траві, я назбіраю,
вони світитимуть у тебе в косах,
то буде наче зоряний вінок.

(Кладе скільки світляків їй на волосся.)

Дай, подивлюся... Ой, яка ж хороша!

(Не тямлячись від щастя, пориває її в обійми.)

Я ще набрати мушу. Я вберу
тебе, мов королівну, в самоцвіти!

(Шукає в траві попід кущами світляків.)

М а в к а

А я з калини цвіту наломаю.

Вона не спить, бо соловейко будить.

(Ламає білий цвіт і прикрашує собі одержу.)

Р у с а л к а

(Знов виходить з туману. Шепоче, повернувшись до очеретів)

Дитинчата-Потерчата,
засвітіте каганчата!

В очеретах заблимали два бродячі вогники. Далі виходять П о т е р ч а т а, в руках мають каганчики, що блимають, то ясно спалахуючи, то зовсім погасаючи. Русалка притуляє їх до себе і шепоче, показуючи в далечінь на білу постать

Лукашеву, що мріє в мороку поміж кущами.

Дивіться, он отой, що там блукає,
такий, як батько ваш, що вас покинув,
що вашу ненечку занапастив.
Йому не треба жити.

1. Потерча

Утопи!

Русалка

Не смію. Лісовик заборонив.

2. Потерча

А ми не здужаєм, бо ми маленькі.

Русалка

Ви маленькі,
ви легенькі,
в ручках вогники ясенькі,
ви як ласочки тихенькі, —
ви підіть у чагарник,
не почує Лісовик,
а як стріне —
вогник свіне —
був і зник!
Перекиньтесь блискавками
над стежками.
Спалахніть над купиною,
поведіть драговиною, —
де він стане,
там і кане,
аж на саме дно болота...
Далі — вже моя робота!
Ну! блись-блись!

Потерчата
(Рушаючи одно до одного)

Ти сюдою, я тудою,
а зійдемося над водою!

Русалка
(радо)

Подались!
(Надбігає до болота, бризкає водою з пальців позад себе через плечі.
З-за купини вискакує Куць, молоденький чортик-паничик.)
Куцю-Куцю,
поцілуй у руку!
(Свавільним рухом простягає йому руку, він цілує.)

Куць

За що ж то, паняночко?

Русалка

Я тобі сніданко
гарне наготую, тільки не прогав.
(Показує в далечінь на Лукаша.)
Бачиш? Що? привик ти до таких потрав?

Куць
(Махнув рукою)

Поки не в болоті,
сухо в мене в роті!

Русалка

Буде хлопець твій,
радість буде й бабі, й матінці твоїй!

Куць стрибає за купину і зникає. Русалка в очереті зорить за Потерчатами, що миготять бігунцями, спалахують, блимають, снуються, перебігають.

Л у к а ш

(Шукаючи світляків, завважає вогники)

Які хороші світляки! летючі!

Я ще таких не бачив! А великі!

Я мушу їх піймати!

(Ганяється то за одним, то за другим, вони непомітно надяють його до драговини.)

М а в к а

Не лови!

Коханий, не лови! То Потерчата!

Вони зведуть на безвість!

Лукаш не чує, захоплений гонитвою, і відбігає геть далеко від Мавки.

Л у к а ш

(раптом скрикує)

Пробі! гину!

В драговину попав! Ой, смокче, тягне!

Мавка надбігає на його крик, але не може дістатися до нього, бо він загруз далеко від твердого берега. Вона кидає йому один кінець свого пояса, держачи за другий.

М а в к а

Лови!

Пояс не досягає руки Лукашевої.

Л у к а ш

Ой, не сягає! Що ж се буде?

М а в к а

(кидається до верби, що стоїть, похилившись над драговиною)

Вербиченько-матусенько, ратуй!

(Швидко, як білиця, злазить на вербу, спускається по крайньому вітті, кидає знов пояса – він на сей раз досягає, – Лукаш хапається за кінець, Мавка притягає його до себе, потім подає руку і помагає злізти на вербу.)

Русалка в очереті видає глухий стогін досади і зникає в тумані. Потерчата теж зникають.

Д я д ь к о   Л е в
(прокинувся від крику)

Га?.. Що таке? Вже знов якась мара?
Цур-пек! щезай!
(оглядається.)

Лукашу, де ти? гов!

Л у к а ш
(озивається з верби)

Я тут, дядьку!

Л е в

А ти тут чого?
(Підходить і заглядає на вербу.)
Зліз на вербу, ще й з дівкою!

Лукаш ізлізає з верби. Мавка там лишається.

Л у к а ш

Ой, дядьку!
я тут було в драговині загруз,
натрапив на вікно, та вже вона
(показує на Мавку)
поратувала якось.

Л е в

А чого ж ти
стикаєшся отут як потороча? –
таж поночі!

Л у к а ш

Я світляки ловив...
(уриває.)

Л е в
(завважає світляки на Мавці)

Ба! так би ти й казав, то я ж би знав!
Тепер я бачу сам, чия то справа.

М а в к а

Я ж, дядечку, його поратувала.

Л е в

Дивись ти – «дядечку»! Знайшлась небога!
А хто ж його призвів у пастку лізти?
(Докірливо хитає головою.)

Ей, кодло лісове! така в вас правда!..
Ну, попаду ж і я Лісовика,
то вже не вирветься, – в пеньок дубовий
вщемлю те бородище-помелище,
то буде відати! Бач – підсилає
своїх дівок, а сам – і я не я!

М а в к а
(швидко збігає з верби)

Ні, він не винен! Хай Змія-Цариця
мене скарає, якщо се неправда!
І я не винна!

Л е в

От, тепера вірю,
бо знаю, се в вас присяга велика.

Л у к а ш

Вона мене поратувала, дядьку,
от Біг-ме згинув би тепер без неї!

Л е в

Ну, дівонько, хоч ти душі не маєш,
та серце добре в тебе. Пробачай,
що я нагримав з опалу.

(До Лукаша.)

Чого ж ти
по світляки погнався на болото?
Хіба ж вони по купинах сидять?

Л у к а ш

Та то якісь були такі летючі!

Л е в

Еге! то знаю ж я!.. То Потерчата.
Ну-ну, чекайте ж, приведу я взавтра
щеньток-ярчуків, то ще побачим,
хто тут заскавучить!

Г о л о с к и П о т е р ч а т

(озиваються жалібно, подібно до жаб'ячого кумкання)

Ні, ні, дідуню!
Ні, ми не винні!
Ми в драговинні
ягідки брали.
Ми ж бо не знали,
що тута гості,
ми б не зринали
із глибокості...

Ой нене, сум!
Нум плакати, нум!

Л е в

Чи бач, як знитилась невірна пара,
відьомський накоренок! Та нехай,
я вже дійду, хто винен, хто не винен!..

(До Лукаша.)

А що, небоже, чи не час додому?
Ходім помалу.

(До Мавки.)

Будь здорова, дівко.

М а в к а

Ви завтра прийдете? Я покажу,
де є хороше дерево на хату.

Л е в

Я бачу, ти про все вже розпиталась.
Метка! Та що ж, приходь, я з вами звик,
та й вам до нас прийдеться привикати.
Ходімо. Прощавай!

(рушає.)

М а в к а

(більш до Лукаша, ніж до Лева)

Я буду ждати!

Лукаш відстає від дядька, стискає мовчки обидві руки Мавці, безгучно її цілує
і, догнавши дядька, іде з ним у ліс.

М а в к а

(сама)

Коли б ти, нічко, швидше минала!
Вибач, кохана! ще ж я не знала
Днини такої, щоб була щасна
так, як ти, ніченько, так, як ти, ясна!

Чом ти, березо, така журлива?
Глянь, моя сестронько, та ж я щаслива!
Не рони, вербо, сліз над водою,
буде ж, матусенько, милий зо мною!..
Батьку мій рідний, темненький гаю,
як же я ніченьку сюю прогаю?
Нічка коротка – довга розлука...
Що ж мені суджено – щастя чи мука?

Місяць сховався за темну стіну лісу, темрява наплила на прогалину, чорна, мов оксамитна. Нічого не стало видно, тільки жевріє долі жар, позосталий від огнища, та по вінку із світляків знати, де ходить Мавка поміж деревами: вінок той ясніє то цілим сузір'ям, то окремими іскрами, далі тьма і його покриває. Глибока північна тиша, тільки часом легкий шелест чується в гаю, мов зітхання у сні.

ДІЯ II

Пізнє літо. На темнім матовім листі в гаю де-не-де видніє осіння прозолоть. Озеро змаліло, берегова габа поширшала, очерети сухо шелестять скупим листом.

На галяві вже збудовано хату, засаджено городець. На одній нивці пшениця, на другій – жито. На озері плавають гуси. На березі сушиться хустя, на куцах стримлять горщики, гладішки. Трава на галяві чисто викошена, під дубом зложений стіжок. По лісі калатають клокічки – десть пасеться товар. Недалечко чутно сопілку, що грає якусь моторну, танцюристу мелодію [мелодії № 11, 12, 13].

М а т и   Л у к а ш е в а
(Виходить з хати й гукає)

Лукашу, гов! А де ти?

Л у к а ш
(виходить з лісу з сопілкою і мережаним кийком у руках)
Тут я, мамо.

М а т и

А чи не годі вже того грання?
Все грай та грай, а ти, робото, стій!

Л у к а ш

Яка ж робота?

М а т и

Як – яка робота?
А хто ж обору мав загородити?

Л у к а ш

Та добре вже, загороджу, нехай-но.

М а т и

Коли ж воно оте «нехай-но» буде?
Тобі б усе ганяти по шурхах
з приبلудою, з накидачем отим!

Л у к а ш

Та хто ганяє? Бидло ж я пасу,
а Мавка помагає.

М а т и

Одчепися
з такою поміччу!

Л у к а ш

Сами ж казали,
що як вона глядить корів, то більше
дають набілу.

М а т и

Вже ж – відьомське кодро!

Л у к а ш

Немає відома, чим вам годити!
Як хату ставили, то не носила
вона нам дерева? А хто садив
города з вами, нивку засівав?
Так, як сей рік, хіба коли родило?
А ще он як умаїла квітками
попідвіконню – любо подивитись!

М а т и

Потрібні ті квітки! Та ж я не маю
у себе в хаті дівки на виданню...
Йому квітки та співи в голові!

Лукаш знизує нетерпляче плечима і подається йти.

Куди ти?

Л у к а ш

Таж обору городити!

(Іде за хату, згодом чути цюкання сокирою.)

М а в к а виходить з лісу пишно завітчана, з розпущеними косами.

М а т и

(непривітно)

Чого тобі?

М а в к а

Де, дядино, Лукаш?

М а т и

Чого ти все за ним? Не випадає
за парубком так дівці уганяти.

М а в к а

Мені ніхто такого не казав.

М а т и

Ну, то хоч раз послухай – не завадить.

(Прикро дивиться на Мавку.)

Чого ти все розпатлана така?

Нема, щоб зачесатись чепурненько, –
усе як відьма ходить. Нечепурно.

І що се за манаття на тобі?

Воно ж і неvigідне при роботі.

Я маю дещо там з дочки-небіжки,
піді вберися – там на жердці висить.

А се, як хоч, у скриню поклади.

М а в к а

Та добре, можу й переодягтися.

(Іде в хату. Звідти виходить дядько Л е в.)

М а т и

Хоч би подякувала!

Л е в

Що ти, сестро,
так уїдаєш раз у раз на дівку?
Чи то вона тобі чим завинила?

М а т и

А ти, братуню, вже б не відзивався,
коли не зачіпають! Ти б іще
зібрав сюди усіх відьом із ліса.

Л е в

Якби ж воно такеє говорило,
що тямить, ну, то й слухав би, а то...
«відьом із ліса!» – де ж є відьма в лісі?
Відьми живуть по селах...

М а т и

То вже ти
на тому знаєшся... Та що ж, принаджуй
ту погань лісову, то ще діждешся
колись добра!

Л е в

А що ж? таки й діжду.
Що лісове, то не погане, сестро, –
усякі скарби з ліса йдуть...

М а т и
(глузливо)

Аякже!

Л е в

З таких дівок бувають люде, от що!

М а т и

Які з їх люде? Чи ти впився? Га?

Л е в

Та що ти знаєш? От небіжчик-дід
казали: треба тільки слово знати,
то й в лісовичку може уступити
душа така саміська, як і наша.

М а т и

Ну, а куди ж тоді відьомська пара
подінеться?

Л е в

Ти знов таки своєї?..
От ліпше заберуся до роботи,
як маю тут жувати клоччя!

М а т и

Йди!

або ж я бороню?

Лев іде за хату, сердито струснувши головою.

М а в к а виходить з хати перебрана: на їй сорочка з десятки, скупі пошита і
латана на плечах, вузька спідничина з набиванки і полинялий фартух з димки,
волосся гладко зачесане у дві коси і заложене навколо голови.

М а в к а

Вже й перебралась.

М а т и

Отак що іншого. – Ну, я піду –
управлюся тим часом з дробиною.
Хотіла я піти до конопель,
так тут іще не скінчена робота,
а ти до неї щось не вельми...

М а в к а

Чом же?

що тільки вмію, рада допомогти.

М а т и

Ото-то й ба, що неконечне вмієш:
політниця з тебе абияка,
тащити сіна – голова боліла...
Як так і жати маєш...

М а в к а

(з острахом)

Як-то? Жати?

Ви хочете, щоб я сьогодні жала?

М а т и

Чому ж би ні? Хіба сьогодні свято?

(Бере за дверима в сінях серпа і подає Мавці.)

Ось на́ серпа – поспробуй. Як управлюсь,
то перейму тебе.

*(Виходить за хату, узявши з сіней підситок із зерном. Незабаром
чутно, як вона кличе: «Ціпоньки! ціпоньки! тю-тю-тю! тю-тю-тю!
Цір-р-р...»)*

Л у к а ш виходить із сокирою і підступає до молодого грабка, щоб його
рубати.

М а в к а

Не руш, коханий,
воно ж сире, ти ж бачиш.

Л у к а ш

Ай, дай спокій!
Не маю часу!

Мавка смутно дивиться йому в вічі.

Ну, то дай сухого...

М а в к а

(швиденько виволікає з лісу чималу суху деревину)

Я ще знайду; тобі багато треба?

Л у к а ш

А що ж? оцим одним загороджу?

М а в к а

Чогось уже і ти став непривітний...

Л у к а ш

Та бачиш... мати все гризуть за тебе!..

М а в к а

Чого їй треба? і яке їй діло?

Л у к а ш

Та як же? я ж їм син...

М а в к а

Ну, син, – то що?

Л у к а ш

Бач... їм така невістка не до мислі...
Вони не люблять лісового роду...
Тобі недобра з їх свекруха буде!

М а в к а

У лісі в нас нема свекрух ніяких.
Навіщо ті свекрухи, невістки –
не розумію!

Л у к а ш

Їм невістки треба,
бо треба помочі – вони старі.
Чужу все до роботи заставляти
не випадає... Наймички – не дочки...
Та правда, ти сього не зрозумієш...
Щоб наші людські клопоти збагнути,
то треба справді вирости не в лісі.

М а в к а
(щиро)

Ти розкажи мені, я зрозумію,
бо я ж тебе люблю... Я ж пойняла
усі пісні сопілоньки твоєї.

Л у к а ш

Пісні! То ще наука невелика!

М а в к а

Не зневажай душі своєї цвіту,
бо з нього виросло кохання наше!
Той цвіт від папороті чарівніший –
він скарби т в о р и т ь, а не відкриває.
У мене мов зродилось друге серце,
як я його пізнала. В ту хвилину
огнисте диво сталося...

(Раптом уриває.)

Ти смієшся?

Л у к а ш

Та справді, якось наче смішно стало...
Убрана по-буденному, а править
таке, немов на свято орацію!

(Сміється.)

М а в к а

(шарпає на собі одежу)

Спалю се все!

Л у к а ш

Щоб мати гірше гризли?

М а в к а

Та що ж, як я тобі у цій одежі
неначе одмінилась!

Л у к а ш

Так я й знав!

Тепер уже почнеться дорікання...

М а в к а

Ні, любий, я тобі не дорікаю,
а тільки — смутно, що не можеш ти
своїм життям до себе дорівнятись.

Л у к а ш

Я щось не розберу, що ти говориш.

М а в к а

Бач, я тебе за то люблю найбільше,
чого ти сам в собі не розумієш,
хоча душа твоя про те співає
виразно-щиро голосом сопілки...

Л у к а ш

А що ж воно таке?

М а в к а

Воно ще краще,
ніж вся твоя хороша, люба врода,
та висловить його і я не можу...

(Смутно-закохано дивиться на нього і мовчить хвилинку.)

Заграй мені, коханий, у сопілку,
нехай вона все лихо зачарує!

Л у к а ш

Ей, не пора мені тепера грати!

М а в к а

То пригорни мене, щоб я забула
осю розмову.

Л у к а ш
(оглядається)

Цить! почують мати!
вони вже й так тебе все називають
накидачем...

М а в к а
(спалахнула)

Так! хто не зріс між вами,
не зрозуміє вас! Ну, що се значить
«накинулась»? Що я тебе кохаю?
Що перша се сказала? Чи ж то ганьба,
що маю серце не скупе, що скарбів
воно своїх не криє, тільки гойно
коханого обдарувало ними,
не дожидаючи вперід застави?

Л у к а ш

Була надія, що віддячусь потім.

М а в к а

І знов чудне, незрозуміле слово –
«віддячуся»... Ти дав мені дари,
які хотів, такі були й мої –
неміряні, нелічені...

Л у к а ш

То й добре,
коли ніхто не завинив нікому.
Ти се сама сказала – пам'ятай.

М а в к а

Чому я маю сеє пам'ятати?

М а т и
(виходить із-за хати)

Се так ти жнеш? А ти се так городиш?

Лукаш поспішно поволік дерево за хату.

Коли ти, дівонько, не хочеш жати,
то я ж тебе не силую. Вже якось
сама управлюся, а там на вісень,
дасть Біг, знайду собі невістку в поміч.
Там є одна вдовиця – моторненька, –
сама припитувалась через люде,
то я казала, що аби Лукаш
був не від того... Ну, давай вже, любко,
мені серпочка – другого ж немає.

М а в к а

Я жатиму. Ідіть до конопель.

Мати йде через галяву до озера і криється за очеретом.
Мавка замахує серпом і нахиляється до жита. З жита раптом виринає Р у с а л к а
П о л ь о в а; зелена одіж на її просвічує де-не-де крізь плащ золотого волосся,
що вкриває всю її невеличку постать; на голові синій вінок з волошок, у волоссі
заплутались рожеві квітки з куколю, ромен, березка.

Р у с а л к а П о л ь о в а
(з благанням кидається до Мавки)

Сестрице, пошануй!
Краси моєї не руйнуй!

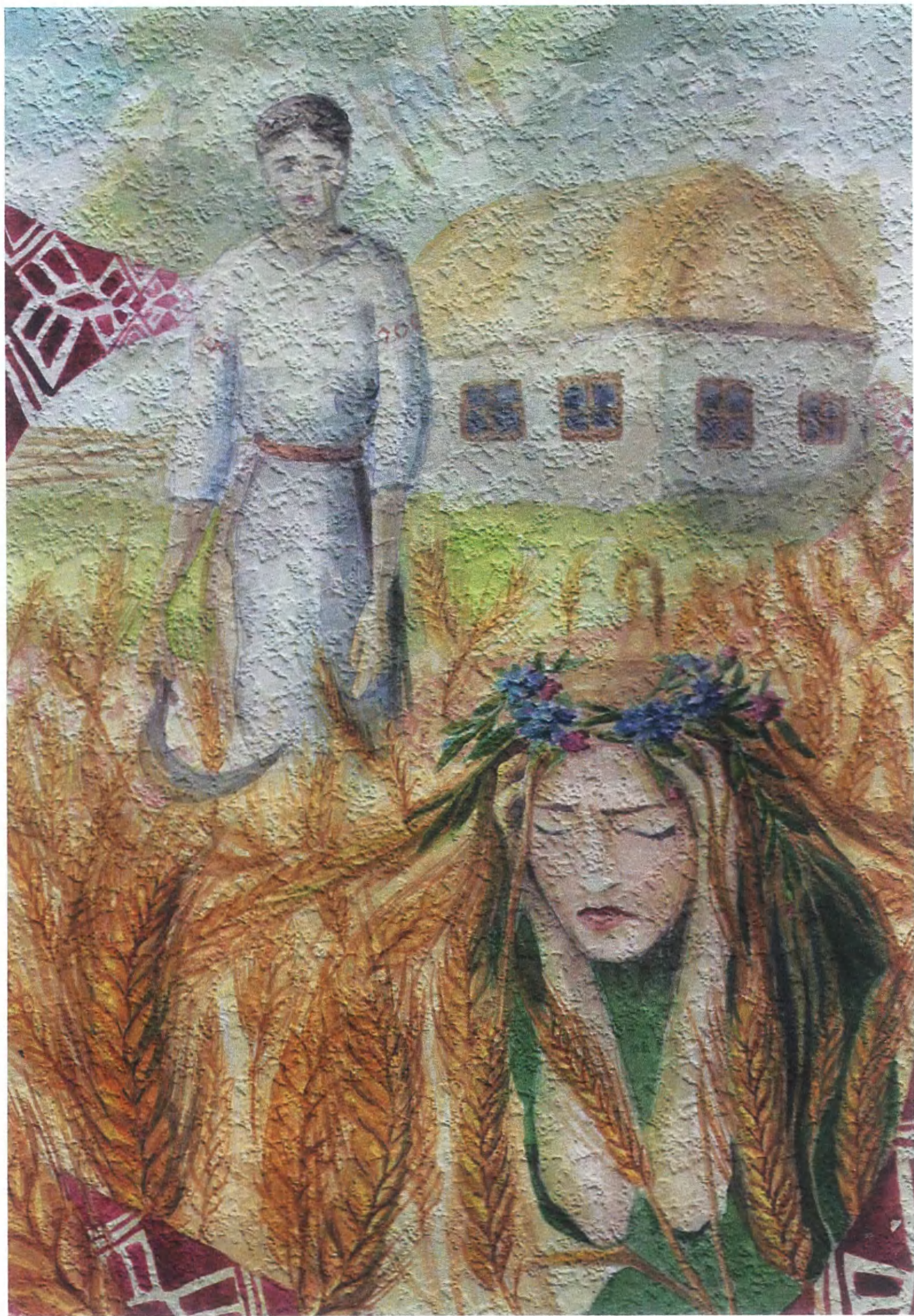
М а в к а

Я мушу.

Р у с а л к а П о л ь о в а

Уже ж мене пошарпано,
всі квітоньки загарбано,

всі квітоньки-зірниченьки
геть вирвано з пшениченьки!

Мак мій жаром червонів,
а тепер він почорнів,
наче крівця пролилася,
в борозенці запеклася...

М а в к а

Сестрице, мушу я! Твоя краса
на той рік ще буйніше запишає,
а в мене щастя, як тепер зов'яне,
то вже не встане!

Р у с а л к а П о л ь о в а

(ламає руки і хитається від горя, як од вітру колос)

Ой горенько! косо моя!
косо моя золотая!
Ой лишенько! красо моя!
красо моя молодая!..

М а в к а

Твоїй красі вік довгий не судився,
на те вона зросла, щоб полягати.
Даремне ти благаєш так мене, —
не я, то інший хто її зожне.

Р у с а л к а П о л ь о в а

Глянь, моя сестро, ще хвиля гуляє
з краю до краю.
Дай нам зажити веселого раю,
поки ще літечко сяє,
поки ще житечко не полягло, —
ще ж неминуче до нас не прийшло!
Хвильку! Хвилиночку! Мить одну, рідная!
Потім поникне краса моя бідная,

Ляже додолу сама...
Сестро! не будь як зима,
що не вблагати її, не вмовити!

М а в к а

Рада б я волю вволити,
тільки ж сама я не маю вже волі.

Р у с а л к а   П о л ь о в а
(шепче, схилившись Мавці до плеча)

Чи ж не трапляється часом на полі
гострим серпчком поранити руку?
Сестронько! зглянься на муку!
Крапельки крові було б для ратунку доволі. —
Щож? Хіба крові не варта краса?

М а в к а
(черкає себе серпом по руці, кров бризкає на золоті коси Русалки
Польової)

Ось тобі, сестро, яса!

Русалка Польова клониться низько перед Мавкою, дякуючи, і никне в житі. Від озера наближається м а т и, а з нею молода повновида м о л о д и ц я, в червоній хустці з торочками, в бурячковій спідниці, дрібно та рівно зафалдованій; так само зафалдований і зелений фартух з нашитими на ньому білими, червоними та жовтими стяжками; сорочка густо натикана червоним та синім, намисто дзвонить дукачами на білій, пухкій шії, міцна крайка тісно перетягає стан і від того кругла, заживна постать здається ще розкішнішою. Молодиця йде замашистого ходом, аж стара ледве поспіває за нею.

М а т и
(до молодиці люб'язно)

Ходіть, Килинко, — осьде край берези
ще свіже зіллячко. Ось деревій, —
ви ж гладишки попарити хотіли? —
Він добрий, любонько, до молока.

К и л и н а

Та в мене молока вже нігде й діти!
Коб ярмарок хутчій – куплю начиння.
Корова в мене турського заводу, –
ще мій небіжчик десь придбав, – молошна,
і Господи яка! Оце вже якось
я в полі обробилася, то треба
роботі хатній дати лад. Ой, тітко,
вдовиці – хоч на двоє розірвися!..

(Прибіднюється, підобгавши губи.)

М а т и

Ей, рибонько, то ви вже обробились?
Ну, що то, сказано, як хто робітний,
та здужає... А в нас – маленька нивка,
та й то Бог спору не дає...

К и л и н а

(дивиться на ниву, де стоїть Мавка)

А хто ж то
женцем у вас?

М а т и

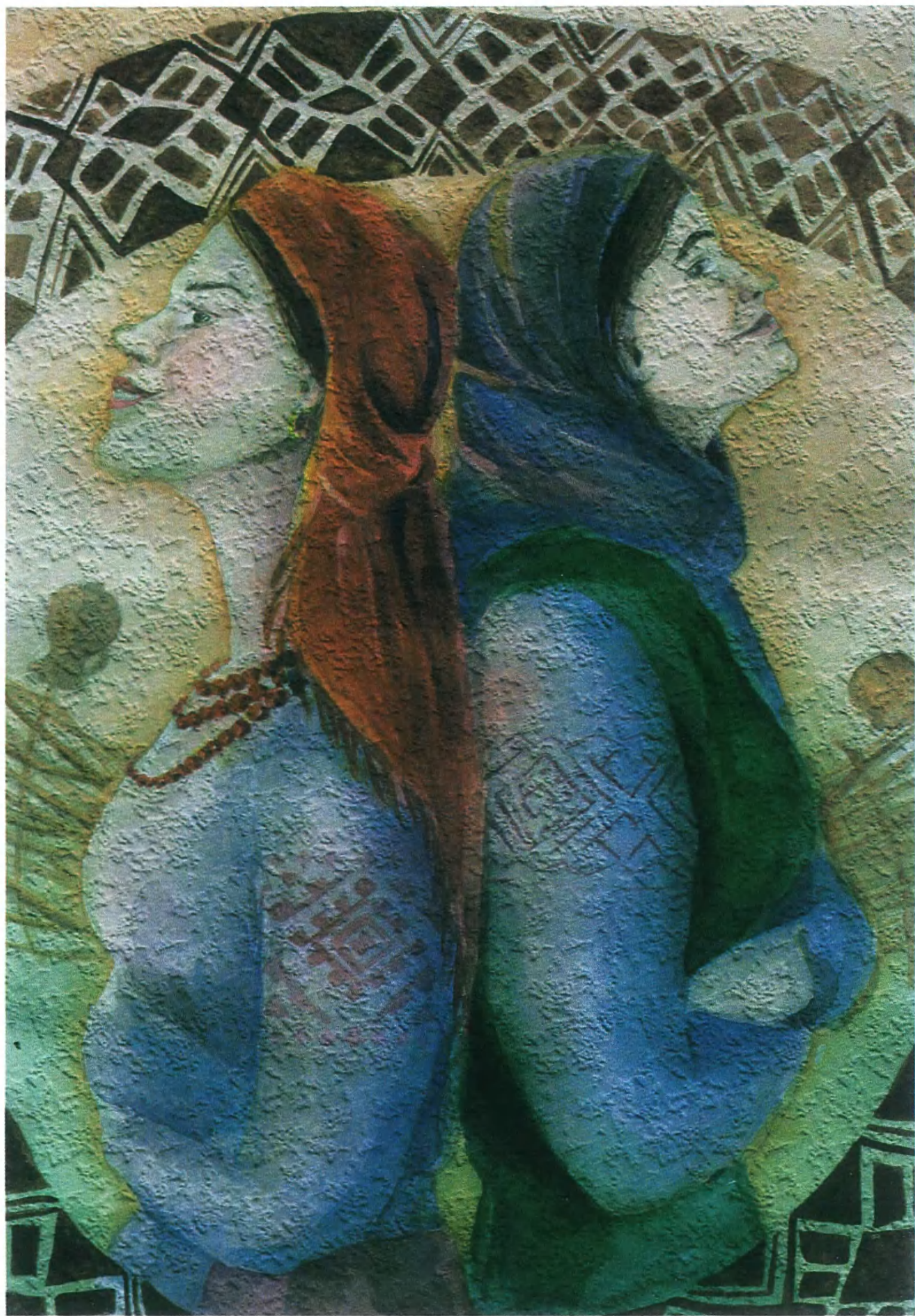
Та там одна сирітка...
(Нишком.)
Таке воно, простибіг, ні до чого...

К и л и н а

(надходить з матір'ю до Мавки)

Добридень, дівонько! Чи добре жнеться?

М а т и
(сплескує руками)

Ой, лишенько! І ще не починала!
Ой, мій упадоньку! Що ж ти робила?
Нездарисько! Нехтолице! Ледащо!

М а в к а
(глухо)

Я руку врізала...

М а т и

Було при чому!

К и л и н а

А дай сюди серпа – нехай-но я.

Мавка ховає серпа за себе і вороже дивиться на Килину.

М а т и

Давай серпа, як кажуть! Таж не твій!
(Виринає серпа Мавці з рук і дає Килині, тая кидається на жито і
жне, як вогнем палить, аж солома свище під серпом.)

М а т и
(втішно)

Ото мені робота!

К и л и н а
(не одриваючись од роботи)

Якби хто
перевесла крутив, то я б удох
сю нивку вижала.

М а т и

(зупиняється)

А йди, Лукашу!

Л у к а ш

(виходить; до Килини)

Магай-бі.

К и л и н а

(жнує)

Дякувати.

М а т и

От, Лукашу,

поможеш тут в'язати молодичці.

Бо та «помішниця» вже скалічила.

Лукаш береться в'язати снопи.

Ну, жніте ж, дітоньки, а я піду,

звару вам киселиці на полудень.

(Іде в хату.)

Мавка одійшла до берези, прихилилась до неї і крізь довге віття дивиться
на женців.

Килина який час так само завзято жне, потім розгинається, випростується,
дивиться на похиленого над снопами Лукаша, всміхається, трьома широкими
кроками прискакує до нього і падає з виляском долонею по плечах.

К и л и н а

Ну ж, парубче, хутчій! Не лізь, як слимак!

Ото ще верисько!

(залягається сміхом.)

Л у к а ш

(і собі випростується)

Яка ти бистра!

Ось ліпше не займай, бо побору!

К и л и н а
(кидає серпа, береться в боки)

Ану ж, ану! Ще хто кого – побачим!

Лукаш кидається до неї, вона переймає його руки; вони «міряють силу», упершись долонями в долоні; який час сила їх стоїть нарівні, потім Килина трохи подалась назад, напружено сміючись і граючи очима; Лукаш, розпалившись, широко розхиляє їй руки і хоче її поцілувати, але в той час, як його уста вже торкаються її уст, вона підбиває його ногою, він падає.

К и л и н а
(стоїть над ним, сміючись)

А що? Хто поборов? Не я тебе?

Л у к а ш
(устає, важко дишучи)

Підбити – то не мація!

К и л и н а

Чи ж пак?

У хаті стукнули двері. Килина знов кинулася жати, а Лукаш в'язати. Хутко загін затемнів стернею і вкрився снопами; скільки горсток жита на розложених перевеслах лежать, як подолані і ще не пов'язані бранці.

М а т и
(з сінешнього порога)

Ходіте, женчики! вже є полудень.

К и л и н а

Та я своє скінчила, он Лукаш
ніяк не вправиться.

Л у к а ш

Мені не довго.

М а т и

Ну, то кінчай; а ви ходіть, Килинко!

Кирина йде в хату. Двері зачиняються. Мавка виходить з-під берези.

Л у к а ш

(трохи змішався, побачивши її, але зараз оправився)

Ага, то ти? Ось дов'яжи снопів,
а я піду.

М а в к а

В'язати я не можу.

Л у к а ш

Ну, то чого ж прийшла тут наглядати,
коли не хочеш допомогти?
(в'яже сам.)

М а в к а

Лукашу,
нехай ся жінка більше не приходить, –
я не люблю її – вона лукава,
як видра.

Л у к а ш

Ти її ніяк не знаєш.

М а в к а

Ні, знаю! Чула сміх її і голос.

Л у к а ш

Сього ще мало.

М а в к а

Ні, сього доволі.
Ся жінка хижа, наче рись.

Л у к а ш

Іще що!

М а в к а

Нехай вона до нас у ліс не ходить.

Л у к а ш
(випростався)

А ти хіба вже лісова цариця,
що так рядиш, хто має в ліс ходити,
хто ні?

М а в к а
(сумно, з погрозою)

У лісі є такі провалля,
заховані під хрустом та галуззям, —
не бачить їх ні звір, ані людина,
аж поки не впаде...

Л у к а ш

Іще говорить
про хижість, про лукавство, — вже б мовчала!
Я, бачу, ще не знав натури твеї.

М а в к а

Я, може, і сама її не знала...

Л у к а ш

Так, отже, слухай: якщо я тут маю тебе питати, хто до мене сміє ходити, а хто ні, то ліпше сам я знов з ліса заберуся на село. Вже якось там не пропаду між людьми. Бо я не став отут сидіти в тебе, як лис у пастці.

М а в к а

Я пасток на тебе не наставляла. Ти прийшов по волі.

Л у к а ш

По волі ж і піду, як тільки схочу, ніхто нічим мене тут не прив'яже!

М а в к а

Чи я ж тебе коли в'язати хтіла?

Л у к а ш

Ну, то до чого ж ціла ся балачка?

Дов'язав останнього снопа і, не дивлячись на Мавку, пішов до хати.
Мавка сіла в борозні над стернею і похилилась у смутній задумі.

Д я д ь к о Л е в
(виходить із-за хати)

Чого се ти, небого, зажурилась?

М а в к а
(тихо, смутно)

Минає літо, дядечку...

Л е в

Для тебе
воно таки журба. Я міркував би,
що вже б тобі не тра верби на зиму.

М а в к а

А де ж я маю бути?

Л е в

Як на мене,
то не тісна була б з тобою хата...
Коли ж сестра таку натуру має,
що з нею й не зговориш. Я вже брався
і так, і инако... Якби то я
був тут господарем, то й не питався б;
та вже ж я їм віддав сей ґрунт і хату,
то воля не моя. Я сам піду
на зиму до села, до своєї доми...
Якби ти на селі могла сидіти,
то я б тебе прийняв.

М а в к а

Ні, я не можу...
Якби могла, пішла б. Ви, дядьку, добрі.

Л е в

Хліб добрий, дівонько, а не людина.
Але, щоправда, я таки вподобав

породу вашу лісову. Як буду
вмерати, то прийду, як звір, до ліса, –
отут під дубом хай і поховають...
Гей, дубоньку, чи будеш ти стояти,
як сива голова моя схитнеться?..
Де-де! ще й не такі були дуби,
та й тиї постинали... Зеленій же
хоч до морозу, кучерявий друже,
а там... чи дасть Біг ще весни діждати?..
(Стоїть, смутно похилившись на ціпок.)

Мавка поволі вибирає напівзів'ялі квітки з пожатого жита і складає їх у
пучечок.

З хати виходять: М а т и, К и л и н а і Л у к а ш.

М а т и
(до Килини)

Чого ви спішиться? Та ще посидьте!

К и л и н а

Ей, ні вже, дядинусю, я піду.
Дивіть, уже нерано, – я боюся.

М а т и

Лукашу, ти провів би.

Л у к а ш

Чом же, можу.

К и л и н а
(поглядає на нього)

Та, май, робота є...

М а т и

Яка робота
увечері? Іди, синяшу, йди,
та надведи Килинку до дороги.
Самій увечері в сій пущі сумно.
Та ще така хороша молодичка, –
Коли б хто не напав!

К и л и н а

Ой, дядинусю,
се ж ви мене тепер зовсім злякали!
Лукашу, йдім, поки не звечоріло,
а то й удвох боятимемось!

Л у к а ш

Я б то?
боявся в лісі? Ого-го! помалу!

М а т и

Та він у мене хлопець – молодець,
ви вже, Килинко, чести не уймайте!

К и л и н а

Ні, то я жартомá...

(Завважає Лева.)

Ов! Дядьку Леве!
то ви-те вдома?

Л е в

(удає, мов не дочув)

Га? ідіть здорові!
(Йде собі в ліс.)

К и л и н а

Ну, будьте вже здоровенькі, тітусю!

(Хоче поцілувати стару в руку, тая не дає, обтирає собі рота фартухом і тричі «з церемонією» цілується з Килиною.)

К и л и н а

(вже на ході)

Живі бувайте, нас не забувайте!

М а т и

Веселі будьте, та до нас прибудьте!

(Йде в хату і засовує двері за собою.)

Мавка підводиться і тихою, наче втомленою, походом іде до озера, сідає на похилену вербу, склоняє голову на руки і тихо плаче. Починає накрапати дрібний дощик, густою сіткою заволокає галяву, хату і гай.

Р у с а л к а

(підпливає до берега і заглядає до Мавки, здивована і цікава)

Ти плачеш, Мавко?

М а в к а

Ти хіба ніколи
не плакала, Русалонько?

Р у с а л к а

О, я!
як я заплачу на малу хвилинку,
то мусить хтось сміятися до смерти!

М а в к а

Русалко! ти ніколи не кохала...

Р у с а л к а

Я не кохала? Ні, то ти забула,
яке повинно бути кохання справжнє.
Кохання – як вода, – плавке та бистре,
рве, грає, пестить, затає й топить.
Де пал – воно кипить, а стріне холод –
стає мов камінь. От моє кохання!
А те твоє – солом'яного духу
дитина квола. Хилиться од вітру,
під ноги стелиться. Зостріне іскру –
згорить, не борячись, а потім з нього
лишиться чорний згар та сивий попіл.
Коли ж його зневажать, як покидьку,
воно лежить і кисне, як солома,
в воді холодній марної досади,
під пізними дощами каяття.

М а в к а

(підводить голову)

Ти кажеш – каяття? Спитай березу,
чи кається вона за тії ночі,
коли весняний вітер розплітав
їй довгу косу?

Р у с а л к а

А чого ж сумує?

М а в к а

Що милого не може обійняти,
навіки пригорнути довгим віттям.

Р у с а л к а

Чому?

М а в к а

Бо милий той – весняний вітер.

Р у с а л к а

Нащо ж було кохати їй такого?

М а в к а

Бо він був ніжний, той весняний легіт,
співаючи, їй розвивав листочки,
милуючи, розмаяв їй віночка,
і, пестячи, кропив росою косу...
Так, так... він справжній був весняний вітер,
та іншого вона б не покохала.

Р у с а л к а

Ну, то нехай тепер жалобу спустить
аж до землі, бо вітра обійняти
повік не зможе – він уже пролинув.
(Тихо, без плеску, відпливає від берега і зникає в озері.)

Мавка знов похилилась, довгі чорні коси упали до землі.
Починається вітер і жене сиві хмари, а вкупі з ними чорні ключі пташині,
що відлітають у вирій. Потім від сильнішого пориву вітру хмари дощові
розходяться і видно ліс – уже в яскравому осінньому уборі на тлі густо-синього
передзахідного неба.

М а в к а

(тихо, з глибокою журбою)

Так... він уже пролинув...

Л і с о в и к виходить з гущавини. Він у довгій киреї барви старого
золота з темно-червоною габою внизу, навколо шапки обвита гілка достиглого
хмелю.

Л і с о в и к

Доню, доню,
як тяжко ти караєшся за зраду!..

М а в к а
(підводить голову)

Кого я зрадила?

Л і с о в и к

Саму себе.
Покинула високе верховіття
і низько на дрібні стежки спустилась.
До кого ти подібна? До служебки,
зарібниці, що працею гіркою
окрайчик щастя хтіла заробити
і не змогла, та ще остатній сором
їй не дає жебрачкою зробитись.
Згадай, якою ти була в ту ніч,
коли твоє кохання розцвілося:
була ти наче лісова царівна
у зорянім вінку на темних косах, —
тоді жадібно руки простягало
до тебе щастя і несло дари!

М а в к а

Так що ж мені робить, коли всі зорі
погасли і в вінку і в серці в мене?

Л і с о в и к

Не всі вінки погинули для тебе.
Оглянься, подивись, яке тут свято!
Вдяг ясень-князь кирею золоту,
а дика рожа буйнії коралі.

Невинна біль змінилась в гордий пурпур
на тій калині, що тебе квітчала,
де соловей співав пісні весільні.
Стара верба, смутна береза навіть
у златоглави й кармазини вбрались
на свято осени. А тільки ти
жебрацькі шмати скинути не хочеш,
бо ти забула, що ніяка туга
краси перемагати не повинна.

М а в к а
(поривчасто встає)

То дай мені святкові шати, діду!
Я буду знов, як лісова царівна,
і щастя упаде мені до ніг,
благаючи моєї ласки!

Л і с о в и к

Доню,
давно готові шати для царівни,
але вона десь бавилась, химерна,
убравшись для жарту за жебрачку.

Розкриває свою кирею і дістає досі заховану під нею пишну, злотом гаптовану
багряницю і срібний серпанок; надіває багряницю поверх убрання на Мавку;
Мавка йде до калини, швидко ламає на ній червоні китиці ягід, звиває собі
віночок, розпускає собі коси, квітчається вінком і склоняється перед Лісовиком, –
він накидає їй срібний серпанок на голову.

Л і с о в и к

Тепер я вже за тебе не боюся.
*(Поважно кивнувши їй головою, меткою походою йде в гущавину
і зникає.)*

З лісу вибігає П е р е л е с н и к.

М а в к а

Знов ти?

(Наміряється втікати.)

П е р е л е с н и к

(зневажливо)

Не бійся, не до тебе.

Хтів я одвідати Русалоньку, що в житі,
та бачу, вже вона заснула. Шкода...

А ти змарніла щось.

М а в к а

(гордо)

Тобі здається!

П е р е л е с н и к

Здається, кажеш? Дай я придивлюся.

(Підходить до неї, Мавка відступає.)

Та ти чого жахаєшся? Я знаю,
що ти заручена, – не зачеплю.

М а в к а

Геть! не глузуй!

П е р е л е с н и к

Та ти не сердься, – що ж,
коли я помилився... Слухай, Мавко,
давай лиш побратаємось.

М а в к а

З тобою?

П е р е л е с н и к

А чом же ні? Тепер ми восени,
тепер, бач, навіть сонце прохололо,
і в нас простигла кров. Таж ми з тобою
колись були товариші, а потім
чи грались, чи кохались – трудно зважить, –
тепер настав братерства час. Дай руку.

Мавка трохи нерішуче подає йому руку.

Дозволь покласти братній поцілунок
на личенько твоє бліде.

(Мавка одхиляється, він все-таки її цілує.)

О, квіти

на личеньку одразу зацвіли! –
цнотливії, незапашні, осінні...

(Не випускаючи її руки, оглядається по галяві.)

Поглянь, як там літає павутиння,
кружляє і вирує у повітрі...

Отак і ми...

(Раптом пориває її в танець.)

Так от і ми

кинемось, ринемось
в кóло сами!

Зорі пречисті,
искри злотисті,
ясні та красні вогні променисті,
все, що блискуче –
все те летюче,
все безупинного руху жагуче!

Так от і я...

так от і я...

Будь же мов іскра, кохана моя!

Прудко вирує танець. Срібний серпанок на Мавці звився угору, мов блискуча
гадючка, чорні коси розмаялись і змішалися з вогнистими кучерями
Перелесника.

М а в к а

Годі!.. ой, годі!..

П е р е л е с н и к

В щирій загоді
не зупиняйся, кохана, й на мить!
Щастя – то зрада,
будь тому рада, –
тим воно й гарне, що вічно летить!

Танець робиться шаленим.

П е р е л е с н и к

Звиймося!
Злиймося!
Вихром завиймося!
Жиймо!
зажиймо
вогнистого раю!

М а в к а

Годі!.. пусти мене... Млію... вміраю.
*(Голова її падає йому на плече, руки опускаються, він мчить її в танці
омлілу.)*

Раптом з-під землі з'являється темне, широке, страшне М а р и щ е.

М а р и щ е

Віддай мені моє. Пусти її.

П е р е л е с н и к

*(Спиняється і випускає Мавку з рук, вона безвладно спускається на
траву)*

Хто ти такий?

М а р и щ е

Чи ти мене не знаєш? –
«Той, що в скалі сидить».

Перелесник здригнувся, прудким рухом кинувся геть і зник у лісі,
Мавка очутилась, звелася трохи, широко розкрила очі і з жахом дивиться на
Мару, що простягає руки взяти її.

М а в к а

Ні, я не хочу!
Не хочу я до тебе! Я жива!

«Т о й, щ о в с к а л і с и д и т ь»

Я поведу тебе в далекий край,
незнаний край, де тихі, темні води
спокійно сплять, як мертві, тьмяні очі,
мовчазні скелі там стоять над ними
німими свідками подій, що вмерли.
Спокійно там: ні дерево, ні зілля
не шелестить, не навіває мрій,
зрадливих мрій, що не дають заснути,
і не заносить вітер жадних співів
про недосяжну волю; не горить
вогонь жерущий; гострі блискавиці
ламаються об скелі і не можуть
пробитися в твердиню тьми й спокою.
Тебе візьму я. Ти туди належиш:
ти бліднеш від огню, від руху млієш,
для тебе щастя – тінь, ти нежива.

М а в к а
(встає)

Ні! я жива! Я буду вічно жити!
я в серці маю те, що не вмірає.

ДІЯ ІІІ

Хмарна, вітряна осіння ніч. Останній жовтий відблиск місяця гасне в хаосі голого верховіття. Стогнуть пугачі, регочуть сови, уїдливо хававкають пушкики. Раптом все покривається протяглим сумним вовчим виттям, що розлягається
все дужче, дужче і враз обривається. Настає тиша.

Починається хворе світання пізньої осені. Безлистий ліс ледве мріє проти попелястого неба чорною щетиною, а долі по узліссі снується розтріпаний морок. Лукашева хата починає біліти стінами; при одній стіні чорніє якась постать, що знеможена прихилилась до одвірка, в ній ледве можна пізнати
М а в к у; вона в чорній одежі, в сивому непрозорому серпанку, тільки на
грудях красіє маленький калиновий пучечок.

Коли розвидняється, на галяві стає видко великий пеньок, там, де стояв колись столітній дуб, а недалечко від нього недавно насипану, ще не порослу моріжком
могилу.

З лісу виходить Л і с о в и к у сірій свиті і в шапці з вовчого хутра.

Л і с о в и к

(придивляючись до постаті під хатою)

Ти, донечко?

М а в к а

(трохи поступає до нього)

Се я.

Л і с о в и к

Невже пустив
тебе назад «Той, що в скалі сидить»?

М а в к а

Ти визволив мене своїм злочином.

Л і с о в и к

Ту помсту ти злочином називаєш,
ту справедливу помсту, що завдав я
зрадливому коханцеві твоєму?

Хіба ж то не по правді, що дізнав він
самотного несвітського одчаю,
блукаючи в подобі вовчій лісом?
А вже ж! Тепер він вовкулака дикий!
Хай скавучить, нехай голосить, виє,
хай прагне крові людської, – не вгасить
своєї муки злої!

М а в к а

Не радій,
бо я його поратувала. В серці
знайшла я теє слово чарівне,
що й озвірілих в люде повертає.

Л і с о в и к

(тупає зо злості ногою і ламає з тріском свого цінка)

Не гідна ти дочкою ліса зватись!
бо в тебе дух не вільний лісовий,
а хатній рабський!

М а в к а

О, коли б ти знав,
коли б ти знав, як страшно то було...
Я спала сном камінним у печері
глибокій, чорній, вогкій та холодній,
коли спотворений пробився голос
крізь неприступні скелі, і виття
протягле, дике сумно розіслалось
по темних, мертвих водах і збудило
між скелями луну давно померлу...
І я прокинулась. Вогнем підземним
мій жаль палкий зірвав печерний склеп,
і вирвалась я знов на світ. І слово
уста мої німий оживило,
і я вчинила диво... Я збагнула,
що забуття не суджено мені.

Л і с о в и к

Де ж він тепер? Чому він не з тобою?
Чи то й його невдячність – невмируща
так, як твоє кохання?

М а в к а

Ох, дідусю!
якби ти бачив!.. Він в подобі людській
упав мені до ніг, мов ясень втятий...
І з долу вгору він до мене звів
такий болючий погляд, повний туги
і каяття палкого, без надії...
Людина тільки може так дивитись!..
Я ще до мови не прийшла, як він
схопивсь на рівні ноги, і від мене
тремтячими руками заслонився,
і кинувся, не мовлячи ні слова,
в байрак терновий, там і зник з очей.

Л і с о в и к

І що ж тепер ти думаєш робити?

М а в к а

Не знаю... Я тепер, як тінь, блукаю
край сеї хати, я не маю сили
покинути її... Я серцем чую –
він вернеться сюди...

Лісовик мовчки журливо хитає головою. Мавка знов прихиляється до стіни.

Л і с о в и к

Дитино бідна,
чого ти йшла від нас у край понурий?
Невже нема спочинку в ріднім гаю?

Дивись, он жде тебе твоя верба,
вона давно вже ложе постелила
і журиться, що ти десь забарилась.
Іди, спочинь.

М а в к а
(тихо)

Не можу я, дідусю.

Лісовик, шумно зітхнувши, помалу подався в ліс. З лісу чується навісний тупіт,
наче хтось без ваги женеться конем, потім спиняється.

К у ц ь
(вискакує з-за хати, потираючи руки, і спиняється, побачивши Мавку)

Ти, Мавко, тут?

М а в к а

А ти чого никаєш?

К у ц ь

Я їм коня притяг за гичку в стайню.
Гаразд мене поповозив востаннє,
вже не возитиме нікого більше!

М а в к а

Ненавидний! Ти оганьбив наш ліс!
Се так держиш умову з дядьком Левом?

К у ц ь

Умова наша вмерла вкупі з ним.

М а в к а

Як? Дядько Лев умер?

К у ц ь

Он і могила.

Під дубом поховали, а прийшлося
коло пенька старому спочивати.

М а в к а

Обоє полягли... Він пречував,
що вже йому сей рік не зимувати...

(надходить до могили.)

Ой, як же плаче серце по тобі,
єдиний друже мій! Якби я мала
живущі сльози, я б зросила землю,
барвінок би зростила невмирущий
на сій могилі. А тепер я вбога,
мій жаль спадає, наче мертвий лист...

К у ц ь

Жаль не пристав мені, а все ж я мушу
признатися – таки старого шкода,
бо він умів тримати з нами згоду.
Було і цапа чорного держить
при конях, щоб я мав на чому їздить.
Я блискавкою мчу було на цапі,
а коники стоять собі спокійно.
От сі баби зовсім не вміють жити
як слід, із нами, – цапа продали,
зрубали дуба. Зрушили умову.
Ну, й я ж віддячив їм! Найкращі коні
на смерть заїздив; куплять – знов заїзжу.
Ще й відьму, що в чортиці бабувала,
гарненько попросив, щоб їм корови
геть-чисто попсувала. Хай же знають!
Ще ж Водяник стіжка їм підмочив,
а Потерчата збіжжя погноїли,

Пропасниця їх досі б'є за те,
що озеро коноплями згидили.
Не буде їм добра тепер у лісі!
Вже тут навколо хати й Злидні ходять.

З л и д н і

*(малі, заморені істоти, в лахмітті, з вічним, гризьким голодом на обличчі,
з'являються з-за кутка хатнього)*

Ми тут! А хто нас кличе?

М а в к а

(кидається їм навперейми до дверей)

Геть! Щезайте!

Ніхто не кликав вас!

О д и н з л и д е н ь

Злетіло слово, —
назад не вернеться.

З л и д н і

(обсідають поріг)

Коли б там швидче
нам двері відчинили, — ми голодні!

М а в к а

Я не пущу туди!

З л и д н і

То дай нам їсти!

М а в к а

(з жахом)

Нічого я не маю...

З л и д н і

Дай калину
оту, що носиш коло серця! Дай!

М а в к а

Се кров моя!

З л и д н і

Дарма! Ми любим кров.

Один Злидень кидається їй на груди, смочче калину, інші сіпають його, щоб і собі покуштувати, гризуться межи собою і гарчать, як собаки.

К у ц ь

Ей, Злидні, залишіть – то не людина.

Злидні спиняються, цокотять зубами і свищують від голоду.

З л и д н і

(до Куця)

Так дай нам їсти, бо й тебе ззімо!
(Кидаються до Куця, той відскакує.)

К у ц ь

Ну-ну, помалу!

З л и д н і

Їсти! Ми голодні!!

К у ц ь

Стривайте, зараз я збужу бабів,
вам буде їжа, а мені забава.
(Бере грудку землі, кидає в вікно і розбиває шибку.)

Г о л о с   м а т е р і   Л у к а ш е в о ї
(в хаті)

Ой! Що таке? Вже знов нечиста сила!

К у ц ь
(до Злиднів пошепки)

А бачите – прокинулась. Ось хутко
покличе вас. Тепер посидьте тихо,
а то ще заклене стара вас так,
що й в землю ввійдете, – вона се вміє.

Злидні скулуються під порогом темною купою.
З хати чутно крізь розбиту шибку рухи вставання матері, потім її голос,
а згодом Кишинин.

Г о л о с   м а т е р и н

О, вже й розвиднилось, а та все спить.
Кирино! Гей, Кирино! Ну, та й спить же!
Бодай навек заснула... Встань! А встань,
бодай ти вже не встала!

Г о л о с   К и л и н и
(заспано)

Та чого там?

М а т и
(уїдливо)

Пора ж тобі коровицю здоїти,
оту молошну, турського заводу,
що ти ще за небіжчика придбала.

К и л и н а
(вже прочумавшись)

Я тиї подою, що тут застала,
та націджу три краплі молока —
хунт масла буде...

М а т и

Отже й не змовчить!
Хто ж винен, що набілу в нас не стало?
З такою господинею... ой, горе!
Ну, вже й невісточка! І де взялася
на нашу голову?

К и л и н а

А хто ж велів
до мене засилатися? Таж мали
отут якусь задрипанку, — було вам
прийняти та прибрати хорошенько,
от і була б невісточка до мисли!

М а т и

А що ж — гадаєш, ні? Таки й була б!
Дурний Лукаш, що проміняв на тебе;
бо то було таке покірне, добре,
хоч прикладай до рани... Уживаєш
її задрипанкою, а сама
її зелену сукню перешила
та й досі соваєш — немає встиду!

К и л и н а

Та вже ж, у вас находишся в новому!..
Он чоловіка десь повітря носить,
а ти бідуй з свекрушиськом проклятим, —
ні жінка, ні вдова — якась покидька!

М а т и

Який би чоловік з тобою всидів?
Бідо напрасна! Що було – то ззіла
з дітиськами своїми, – он, сидять! –
бодай так вас самих посіли злидні!

К и л и н а

Нехай того посядуть, хто їх кличе!

На сих словах одчиняє двері з хати. Куць утікає в болото. Злидні схоплюються
і забігають у сіни.

Килина з відром у руках шпарко пробігає до лісового потоку, з гуркотом набирає
відром воду і вертається назад уже трохи тихшою ходою. Завважає близько
дверей Мавку, що стоїть при стіні знесилена, спустивши сивий серпанок на
обличчя.

К и л и н а

(спиняється і становить відро долі)

А се ж яка?.. Гей, слухай, чи ти п'яна,
чи, може, змерзла?

(термосить Мавку за плече.)

М а в к а

(насилу, мов борючися з тяжкою зморою)

Сон мене змагає...

Зимовий сон...

К и л и н а

(відслоняє їй обличчя і пізнає)

Чого сюди прийшла?
Тобі не заплатили за роботу?

М а в к а

(як і перше)

Мені ніхто не може заплатити.

К и л и н а

До кого ти прийшла? Його нема.
Я знаю, ти до нього! Признавайся –
він твій коханок?

М а в к а
(*так само*)

Колись був ранок
ясний, веселий, не той, що тепер...
він уже вмер...

К и л и н а

Ти божевільна!

М а в к а
(*так само*)

Вільна я, вільна...
Сунеться хмарка по небу повільна,
йде безпричальна, сумна, безпривітна...
Де ж блискавиця блакїтна?

К и л и н а
(*сіпає її за руку*)

Геть! не мороч мене! Чого стоїш?

М а в к а
(*притомніше, відступаючи од дверей*)

Стою та дивлюся, які ви щасливі.

К и л и н а

А щоб ти стояла у чудї та в дивї!

Мавка змінється раптом у вербу з сухим листом та плакучим гіллям.

К и л и н а

(оговавшись від здуміння, ворожо)

Чи ба! Я в добрий час тобі сказала!
Ну-ну, тепер недовго настоїшся!..

Х л о п ч и к

(вибігає з хати. До Килини)

Ой, мамо, де ви-те? Ми їсти хочем,
а баба не дають!

К и л и н а

Ей, одчепися!

(Нишком, нахилившись до нього.)

Я там під печею пиріг сховала, –
як баба вийде до комори, – ззіжте.

Х л о п ч и к

Ви-те суху вербу встромили тут?
Та й нащо то?

К и л и н а

Тобі до всього діло?

Х л о п ч и к

Я з неї віржу дудочку.

К и л и н а

Про мене!

Хлопчик вирізує гілку з верби і вертається в хату.

З лісу виходить Л у к а ш, худий, з довгим волоссям, без свити, без шапки.

К и л и н а

(скрикує радісно, вгледівши його, але зараз же досада тамує її радість)

Таки явився! Де тебе носило
так довго?

Л у к а ш

Не питай!

К и л и н а

Ще й не питай!

Тягався, волочився, лихо знає
де, по яких світах, та й «не питай»!
Ой, любчику, не тра мені й питати...
Вже десь ота коршма стоїть на світі,
що в її балює досі свита й шапка!

Л у к а ш

Не був я в коршмі...

К и л и н а

Хто, дурний, повірить!
(Заводить.)

Втопила ж я головоньку навіки
за сим п'яницею!

Л у к а ш

Мовчи! Не скігли!!

Кирина спиняється, глянувши на нього з острахом.

Ось я тебе тепера попитаю!
Де дядьків дуб, що он пеньок стремить?

К и л и н а

(спочатку збилась, але хутко стямилась)

А що ж ми мали тут – голод їсти?
Прийшли купці, купили та й уже.
Велике щастя – дуб!

Л у к а ш

Таж дядько Лев
заклявся не рубати.

К и л и н а

Дядька Лева
нема на світі, – що з його заляття?
Хіба ж то ти залявся, або я?
Та я б і цілий ліс продати рада
або протеребити, – був би ґрунт,
як у людей, не ся чортівська пуща.
Таж тут, як вечор, – виткнутися страшно!
І що нам з того ліса за добро?
Стикаємось по нім, як вовкулаки,
ще й справді вовкулаками завиєм!

Л у к а ш

Цить! цить! не говори! Мовчи!
(В голосі його чути божевільний жсах.)
Ти кажеш
продати ліс... зрубати... а тоді вже
не буде так... як ти казала?

К и л и н а

Як?

Що вовк...

Л у к а ш
(затуляє їй рота)

Ні, не кажи!

К и л и н а
(визволившись від нього)

Та бійся Бога!
Ти впився, чи вдурів, чи хто наврочив?
Ходи до хати.

Л у к а ш
Зараз... я піду...
от тільки... тільки... ще води нап'юся.
*(Стає навколішки і п'є з відра. Потім устає і дивиться задумливо
поперед себе, не рушаючи з місця.)*

К и л и н а
Ну? Що ж ти думаєш?

Л у к а ш
Я? Так... не знаю...
(вагаючись.)
Чи тут ніхто не був без мене?

К и л и н а
(шорстко)
Хто ж би
тут бути мав?

Л у к а ш
(спустивши очі)

Не знаю...

К и л и н а
(злісно посміхнувшись)

Ти не знаєш,
то, може, я що знаю.

Л у к а ш
(тривожно)

Ти?

К и л и н а

А що ж!

Я відаю, кого ти дожидаєш,
та тільки ба! – шкода твого ждання!
Як що й було, то вже в стовпець пішло...

Л у к а ш

Що ти говориш?

К и л и н а

Те, що чуєш.

М а т и

*(вибігає з хати і кидається з обіймами до Лукаша. Він холодно
приймає те вітання)*

Сину!..

Ой синоньку! Ой, що ж я набідилась
з отею відьмою!

Л у к а ш
(здригнувшись)

З якою?

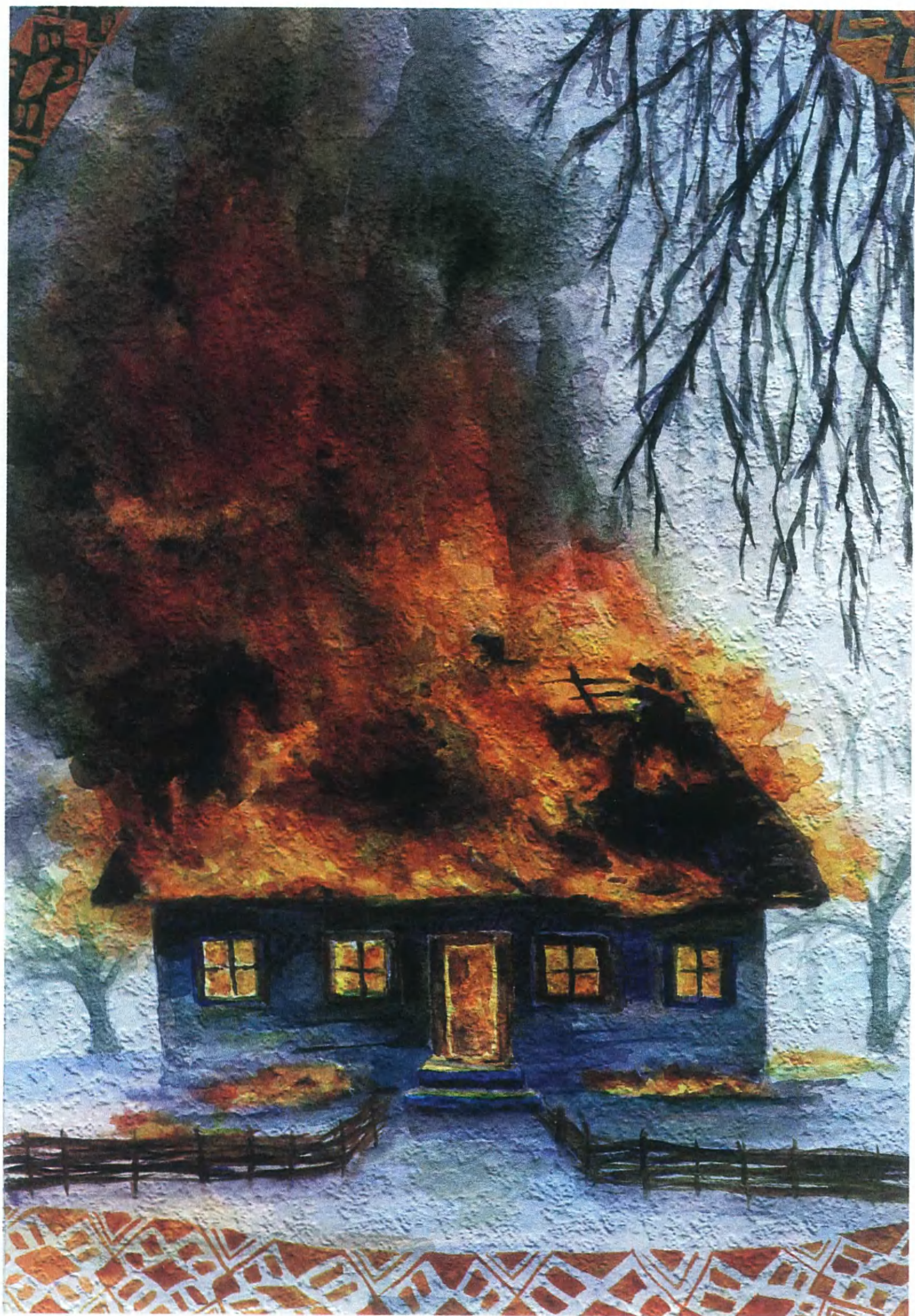
М а т и
(показує на Килину)

З тею ж!

Л у к а ш
(зневажливо всміхаючись)

І та вже відьма? – Ба, то вже судилось
відьомською свекрухою вам бути.
Та хто ж вам винен? Ви ж її хотіли.

М а т и

Якби ж я знала, що вона така
нехлюя, некукібниця!..

К и л и н а
(впадає в річ)

Ой горе!
Хто б говорив! Уже таких відьом,
таких нехлюй, як ти, світ не видав!
Ну вже ж і матінка, Лукашу, в тебе! —
залізо — й те перегризе!

Л у к а ш
А ти,
я бачу, десь міцніша від заліза.

К и л и н а

Від тебе дочекаюсь оборони!
Такої матері такий і син!
Якого ж лиха брав мене? Щоб тут
помітувано мною?

М а т и
(до Лукаша)

Та невже ж ти
не скажеш їй стулити губу! Що ж то,
чи я їй поштурховисько якесь?

Л у к а ш

Та дайте ви мені годину чисту!
Ви хочете, щоб я не тільки з хати,
а з світа геть зійшов? Біг-ме, зійду!

К и л и н а
(до матері)

А що? діждалась?

М а т и

Щоб ти так діждала
від свого сина!

*(розлючена йде до хати, на порозі стрічається з Кишиним сином, що
вибігає з сопілкою в руках.)*

Оступися, злидню!
(штурхає хлопця і заходить в хату, тряснувши дверима.)

Х л о п ч и к

Ви-те прийшли вже, тату?

Л у к а ш

Вже, мій сину.
(На слові «сину» кладе іронічний притиск.)

К и л и н а
(вражена)

Ну, то скажи йому, як має звати, —
уже ж не дядьком?

Л у к а ш
(трохи присоромлений)

Та хіба ж я що?
Ходи, ходи сюди, малий, не бійся.
(Гладить хлопця по білій голівці.)
Чи то ти сам зробив сопілку?

Х л о п ч и к

Сам.

Та я не вмію грати. Коб ви-те!
(*протягає Лукашеві сопілку.*)

Л у к а ш

Ей, хлопче, вже моє грання минулось!..
(*Смутно задумується.*)

Х л о п ч и к
(*пхикаючи*)

І! то ви-те не хочете! Ну, мамо,
чом тато не хочять мені заграти?

К и л и н а

Іще чого! Потрібне те грання!

Л у к а ш

А дай сюди сопілочку.
(*Бере сопілку.*)

Хороша.

З верби зробив?

Х л о п ч и к

А що ж, он з теї-о.
(*Показує на вербу, що сталася з Мавки.*)

Л у к а ш

Щось наче я її не бачив тут.
(*До Килини.*)

Ти посадила?

К и л и н а

Хто б її садив?
Стирчав кілок вербовий та й розрісся.
Тут як з води росте – та же дощі!

Х л о п ч и к
(вередливо)

Чому ви-те не граєте?

Л у к а ш
(задумливо)

Заграти?..
(Починає грати [мелодія № 14] спершу тихенько, далі голосніше, зводить згодом на ту веснянку [мелодія № 8], що колись грав Мавці. Голос сопілки [при повторенні гри на сопілці мелодії № 8] починає промовляти словами.)

«Як солодко грає,
як глибоко крає,
розтинає мені груди, серденько виймає...»

Л у к а ш
(випускає з рук сопілку)

Ой! Що се за сопілка? Чари! Чари!

Хлопчик, злякавшись крику, втік до хати.

Кажі, чаклунко, що то за верба?
(Хапає Килину за плече.)

К и л и н а

Та відчепися, відки маю знати?
Я з кодлом лісовим не накладаю
так, як твій рід! Зрубай її, як хочеш,
хіба я бороню? Ось на́ й сокиру.
(Витягає йому з сіней сокиру.)

Л у к а ш

*(узявши сокиру, підійшов до верби, ударив раз по стовбуру, вона
стенулась і зашелестіла сухим листом. Він замахнувся удруге – і
спустив руки)*

Ні, руки не здіймаються, не можу...
чогось за серце стисло...

К и л и н а

Дай-но – я!
(Вихоплює від Лукаша сокиру і широко замахується на вербу.)

В сю мить з неба вогненным змієм-метеором злітає П е р е л е с н и к і обіймає
вербу.

П е р е л е с н и к

Я визволю тебе, моя кохана!

Верба раптом спалахує вогнем. Досягнувши верховіття, вогонь перекидається
на хату, солом'яна стріха займається, пожежа швидко поймає хату. М а т и Л у к а ш е в а
і К и л и н и н і д і т и вибігають з хати з криком: «Горить! Горить! Ратуйте!
Ой, пожежа!...» Мати з Килиною метушаться, вихоплюючи з вогню, що тільки
можна вихопити, і на клунках та мішках виносять скулених Злиднів, що потім
ховаються у ті мішки. Діти бігають з коновками до води, заливають вогонь, але
він іще дужче розгоряється.

М а т и
(до Лукаша)

Чого стоїш? Ратуй своє добро!

Л у к а ш
(вступивши очі в крокву, що вкрита кучерявим вогнем, як цвітом)

Добро? А може, там згорить і лихо?..

Кроква з тряскотом рушиться, іскри стовпом прискають геть угору, стеля
провалюється, і вся хата обертається в кострище. Надходить важка біла хмара, і
починає йти сніг. Хутко крізь білий застил сніговий не стає нікого видко, тільки
багряна мінлива пляма показує, де пожежа. Згодом багряна пляма гасне, і коли

сніг рідшає, то видно чорну пожарину, що димує і сичить од вогкості. Матері Лукашевої і дітей Кишининих та клунків з добром уже не видно. Крізь сніг мріє недопалений оборіг, віз та дещо з хліборобського начиння.

К и л и н а

(з останнім клунком у руках, сіпає Лукаша за рукав)

Лукашу!.. Ані руш! Чи остовпів?
Хоч би поміг мені носити клунки!

Л у к а ш

Та вже ж ви повиносили всі злидні.

К и л и н а

Бийся по губі! Що се ти говориш?

Л у к а ш

(сміється тихим, дивним сміхом)

Я, жінко, бачу те, що ти не бачиш...
Тепер я мудрий став...

К и л и н а
(злякана)

Ой, чоловіче,
щось ти таке говориш... я боюся!

Л у к а ш

Чого боїшся? Дурня не боялась,
а мудрого боїшся?

К и л и н а

Лукашуню,
ходімо на село!

Л у к а ш

Я не піду.
Я з ліса не піду. Я в лісі буду.

К и л и н а

То що ж ти тут робитимеш?

Л у к а ш

А треба
все щось робити?

К и л и н а

Як же маєм жити?

Л у к а ш

А треба жити?

К и л и н а

Пробі, чоловіче,
чи ти вже в голову зайшов, чи що?
То так тобі з переляку зробилось.
Ходімо на село, закличу бабу, –
тра вилляти переполох!
(тягне його за руку.)

Л у к а ш
(дивиться на неї з легковажною усмішкою)

А хто ж тут
недогарків отих глядіти буде?
(Показує на віз і начиння.)

К и л и н а
(господарно)

Ой правда, правда, ще порозтягають!
Аби довідалися, що горіло,
то й набіжать з села людиська тиї!
То вже хіба постій тут, Лукашуню.
Я побіжу, десь коней попрошу, –
бо наші ж геть у стайні попеклися! –
то зберемо на віз та й завеземо
десь до родини твеї, може, пустять...
Ой горе! Якось треба ратуватись...

Останні слова промовляє, вже біжучи до лісу. Лукаш проводить її тихим
сміхом. Незабаром її не стає видно.

Від лісу наближається якась висока жіноча постать у білій додільній сорочці
і в білій, зав'язаній по-старосвітському, намітці. Вона йде, хитаючись, наче
од вітру валиться, часом спиняється і низько нахиляється, немов шукаючи
чогось. Коли надходить ближче і спиняється біля ожинових кущів, що ростуть
недалеко від пожарища, то випростується, і тоді видно її змарніле обличчя,
подібне до Лукашевого.

Л у к а ш

Хто ти? Що ти тут робиш?

П о с т а т ь

Я – загублена Доля.
Завела мене в дебри
нерозумна сваволя.
А тепер я блукаю
наче морок по гаю,
низько припадаю, стежечки шукаю
до минулого раю.
Ой уже ж тая стежка
білим снігом припала...
Ой уже ж я в сих дебрах
десь на віки пропала!..

Л у к а ш

Уломи ж, моя Доле,
хоч отую ожину,
щоб собі промести, по снігу провести
хоч маленьку стежину!

Д о л я

Ой колись я на вєсні
тут по гаю ходила,
по стежках на признаку
дивоцвіти садила.
Ти стоптав дивоцвіти
без ваги попід ноги...
Скрізь терни-байраки, та й нема признаки,
де шукати дороги.

Л у к а ш

Прогорни, моя Доле,
хоч руками долинку,
чи не знайдеш під снігом
з дивоцвіту стеблинку.

Д о л я

Похололи вже руки,
що й пучками не рушу...
Ой тепер я плачу, бо вже чую й бачу,
що загинути мушу.
(Застогнавши, рушає.)

Л у к а ш

(простягаючи руки до неї)

Ой скажи, дай пораду,
як прожити без долі!

Д о л я

(показує на землю в нього під ногами)

Як одрізана гілка,
що валяється долі!

(Іде, хилиючись, і зникає в снігах.)

Лукаш нахилиється до того місця, що показала Доля, знаходить вербову сопілку, що був кинув, бере її до рук і йде по білій галяві до берези. Сідає під посивілим від снігу довгим віттям і крутить в руках сопілочку, часом усміхаючись, як дитина.

Легка, біла, прозора постать, що з обличчя нагадує Мавку, з'являється з-за берези і схиляється над Лукашем.

П о с т а т ь   М а в к и

Заграй, заграй, дай голос мому серцю!
воно ж одно лишилося від мене.

Л у к а ш

Се ти?.. Ти упирицею прийшла,
щоб з мене пити кров? Спивай! Спивай!

(Розкриває груди.)

Живи моєю крів'ю! Так і треба,
бо я тебе занапастив...

М а в к а

Ні, милий,
ти душу дав мені, як гострий ніж
дає вербовій тихій гілці голос.

Л у к а ш

Я душу дав тобі? А тіло збавив!
Бо що ж тепера з тебе? Тінь! Мара!
(З невимовною тугою дивиться на неї.)

М а в к а

О, не журися за тіло!
Ясним вогнем засвітилось воно,
чистим, палючим, як добре вино,
вільними іскрами вгору злетіло.
Легкий, пухкий попілець
ляже, вернувшись, в рідну землицю,
вкупі з водою там зростить вербицю, –
стане початком тоді мій кінець.
Будуть приходити люде,
вбогі й багаті, веселі й сумні,
радощі й тугу нестимуть мені,
їм промовляти душа моя буде.
Я обізвуся до їх
шелестом тихим вербової гілки,
голосом ніжним тонкої сопілки,
смутними росами з вітів моїх.
Я їм тоді проспівую
все, що колись ти для мене співав,
ще як на провесні тут вигравав,
мрії збираючи в гаю...
Грай же, коханий, благаю!

Лукаш починає грати. Спочатку [мелодії № 15 і 16] гра його сумна, як зимовий вітер, як жаль про щось загублене і незабутнє, але хутко переможний спів кохання [мелодія № 10, тільки звучить голосніше, жагливіше, ніж у першій дії] покриває тугу. Як міниться музика, так міниться зима навколо: береза шелестить кучерявим листом, весняні гуки озиваються в завітлім гаю, тьмянний зимовий день змінюється в ясну, місячну весняну ніч. Мавка спалахує раптом давньою красою у зорянім вінці. Лукаш кидається до неї з покликом щастя. Вітер збиває білий цвіт з дерев. Цвіт лине, лине і закриває закохану пару, далі переходить у густу сніговицю. Коли вона трохи ущухла, видно знов зимовий краєвид, з важким навісом снігу на вітах дерев. Лукаш сидить сам, прихилившись до берези, з сопілкою в руках, очі йому заплющені, на устах застиг щасливий усміх. Він сидить без руху. Сніг шапкою наліг йому на голову, запоширив усю постать і падає, падає без кінця...

[25.VII. 1911]

ДОДАТОК
Народні волинські мелодії,
що сама авторка вибрала для “Лісової пісні”.

5 *Allegro*

6 *Andante*

7 *Andante*

più mosso

a tempo

8 *Andantino*

piu mosso

rit. *a tempo*

più mosso

Allegretto

9

Andantino

10

Allegro moderato

11

Allegro

12

Allegro

13

Andante

14

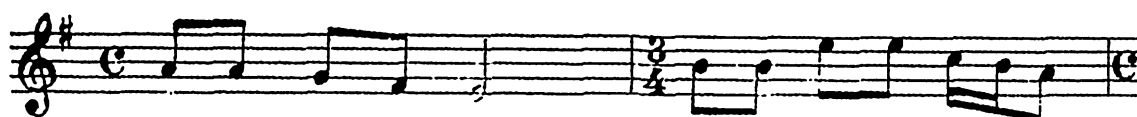
Andante

15

Andante

16

ritard. *a tempo*

Увага. Усі ці мелодії належить грати *solo*, без оркестрового супроводу і без штучного аранжування; коли трудно переходити від одної мелодії до другої в такому порядку, як тут поставлено, без довгих і штучних модуляцій, то краще нехай вони відділяються одна від одної просто паузами, як то звичайне буває при грі сільських музик, бо саме тут і слід доховати сільського стилю, без зайвих хитрощів. Тільки якщо для того інструмента, що має імітувати сопілку, которась мелодія не підходить по тону, то її може сам артист транспонувати вище або нижче, відповідно до того, як буде краще звучати і як буде легше переходити з мелодії на мелодію.

Леся Українка

